

Občinski list

Občina Renče - Vogrsko ■ 29. september 2010 ■ leto 4 ■ številka 9

OBČINA RENČE-VOGRSKO

stran 4 **iz občine**
TABOR VINIŠČE
2010 – PREŽIVETJE
V NARAVI

stran 10 **iz krajevnih skupnosti**
MOHORJEVO 2010
V RENČAH

stran 44 **iz občine**
POPLAVA V NAŠI
OBČINI

BESEDA UREDNIŠTVA

Bogo Rusjan, Katjuša Žigon in **Alma Vovk** kot predstavnica občinske uprave, ki naj bi bila tudi odgovorna urednica. Vovkova je kmalu za tem zapustila občinsko upravo in nadomestila jo je njena naslednica **Vladka Gal**. Po letu dni delovanja se je tudi finančno poslovanje občine konsolidiralo in tako smo lahko pridobili novega sodelavca, oblikoval-

Spoštovani bralci, drage bralke! Pred vami je 24. številka Občinska lista, toliko smo jih uspeli pripraviti v minulih štirih letih (sem ne štejem izdaj Uradnih objav, ki so izšle izven redne številke Občinskega lista, a so tudi štete kot izdaja Občinskega lista). To je zadnja številka, ki jo je pripravilo uredništvo v tej sestavi. Izteka se nam štiriletni mandat, tako kot se izteka občinskemu svetu in njegovim komisijam in odboru ter županu. Zahvaljujem se jim za izkazano nam zaupanje, vzpodbudo in razumevanje. Enaka zahvala velja vsem dopisovalcem v naš list, saj ste bili njegovi soustvarjalci in verjemite, brez vašega sodelovanja takega lista ne bi bilo. Zahvala tudi vsem bralcem, ki ste nas brali in nas sprejeli. Bili ste prizanesljivi kritiki, saj nam je ušla marsikatera napaka in kljub prizadevanjem nam jezik ni vedno stekel tako, kot bi se za slovenski jezik spodobilo. Pa vendar, poskušali smo biti dovolj informativni, čeprav z zamikom, zanimivi in predvsem smo želeli predstaviti dejavnosti in dogajanja iz vseh kotičkov naše, novonastale občine. Poskušali smo biti povezovalni in prepričani smo, da se sedaj vendarle bolje poznamo med seboj in razumemo, kot smo se pred štirimi leti. Dovolite mi kratek sprehod po zgodovini nastajanja Občinskega lista. Po volitvah pred štirimi leti, potem ko so se konstituirali občinski svet s komisijami in odbori, je prišel predlog o izdajanju občinskega informativnega glasila. Imenovan je bil začasni uredniški odbor v sestavi: **Branka Pregelj Arčon, Boris Arčon, Radivoj Pahor, Radovan Rusjan, Bogo Rusjan, Nataša Podgornik in Alenka Gregorič**. Začeli smo iz nič. Iskali smo ideje, zasnovo in obliko. Nastale so prve številke. Z mnogo truda in tudi omejenimi sredstvi, predvsem Branka in Radivoj sta bila gonila sili na samem začetku. Vsaka naslednja številka je bila v več barvah. Jesen 2007 je prinesla naknadne volitve v organe krajevnih skupnosti in prinesla je tudi nov, z mandatom opremljen uredniški odbor v katerega so bili imenovani: **Alenka Gregorič, Nataša Podgornik, Alenka Ožbot, Boris Arčon,**

ca **Matjaža Bizjaka**, ki je poskrbel za nov videz našega lista in pa za kvalitetnejše in cenovno ugodnejše tiskanje.

Tako kot je rastle občina, tako se je še naprej razvijal list. Dobili smo kvalitetnejši fotoaparati, sodelovanje z dopisovalci se je širilo in list je narasel iz prvotno zamišljenih 16 strani na skoraj 30. Treba je tudi omeniti, da so nas na tej poti podpirale tudi delovne organizacije, ki smo jih predstavljali v naših številkah. Naj gre tudi njim zahvala. Kako naprej? Pred nami so lokalne volitve in nov občinski svet in župan bodo presodili, ali je upravičeno in potrebno, da list izhaja še naprej. Mislimo, da je doslej opravljeno delo dovolj dobra podlaga za tiste, ki bodo nadaljevali z izdajanjem lista, če bo do take odločitve prišlo.

Naj za zaključek tokratne besede uredništva predstavim še tokratno številko, ki bo izšla v dveh delih. Prvi del predstavlja redna, 24. številka, z rubrikami in vsebinami, kot smo jih bili vajeni doslej. Sledi pa še dodatna številka čez teden dni, ki je po vsebini prerez in pregled štiriletnega dela občine od njenega nastanka, razvoja do najpomembnejših dogodkov tako na področju investicijsko gospodarske dejavnosti kot na področju družbenih dejavnosti. Že samo iz tega pregleda je razvidno, kaj smo dosegli in kako razvejane so nekatere dejavnosti. To nas mora prepričati, da smo se na referendumu prav odločili in nas navdaja z optimizmom za naprej. Čeprav je bilo veliko narejenega, ostaja še veliko nalog in izzivov za izboljšanje življenja in okolja, kakor tudi še izboljšati pogoje vsem dejavnostim, ki delujejo po naših krajih. Razumljivo je, da ne bomo nikdar vsi zadovoljni z opravljenim. Predvolilni čas je tisti, ko si to povemo in pripravimo programe in izberemo ljudi, ki bodo znali te programe tudi udejaniti. Kako je to uspelo dosedanjim izvoljenim, smo videli. Na nas volilcih je, da jih nagradimo s ponovno izvolitvijo ali pa se jim "zahvalimo".

Še enkrat vsem hvala za sodelovanje!

✉ Boris Arčon

ŽUPANOVA BESEDA

V teh dneh se izteka štiriletno obdobje, prvi mandat, vsem, ki nam je bilo zaupano vodenje nove občine Renče – Vogrsko. Sedaj, ko smo v tek pognali vse institucije, ki so potrebne za normalno delovanje take lokalne skupnosti, kot je naša, mi spomin vendarle preskoči na sam začetek. Vse ni bilo tako enostavno, samoumevno. Po jesenskih volitvah 2006 se je 27. 11. konstituiral občinski svet in vsem so bili potrjeni mandati, tako da je s 1.1. naslednjega leta občina formalno pravno začela delovati. Prvih šest mesecev še pod okriljem mestne občine Nova Gorica, z denarjem, ki nam je bil odmerjen na osnovi porabe v okviru mestne občine. Občinski svet se je redno sestajal, saj so bile pred nami številne zahtevne naloge, kot so sprejem prvega proračuna in delitvena bilanca. Tako je v juniju tega leta že prišlo do sklepa o delitvi finančnih obveznosti do stare občine. Istočasno so tekale tudi druge

aktivnosti, neobhodne za delo in razvoj občine. Po krajevnih skupnostih smo organizirali dobro obiskane razprave o strategiji razvoja občine do leta 2013 in naprej in že v tem letu tudi sprejeli ustrezen dokument. Tu je veliko vloge odigral programsko razvojni svet. Nemalo naporov pa je

bilo vloženih za formiranje občinske uprave, ki smo jo do konca leta le sestavili, a se je v naslednjih letih še dopolnjevala.

Takrat je bilo pred nami veliko izzivov, ki so izhajali iz programov in potreb, ki so jih občani izrazili na zborovanjih ali preko predstavnikov v občinskih organih. Skozi proračune smo zagotovili sredstva tako za nemoteno delo družbenih dejavnosti, kot tudi za investicijske programe. Za družbene dejavnosti smo zagotovili v marsičem nadstandardne pogoje dela. Šolstvo, socialno skrbstvo in programi 40 društev, klubov in drugih organizacij so dobili dovolj sredstev za normalno delovanje, razveseljuje pa dejstvo, da so si nekatera društva uspela pridobiti dodaten denar tudi s svojo prizadevnostjo. Naj še posebej poudarim veliko skrb za subvencioniranje v domovih ostarelih, za skrb in nego na domu, za štipendiranje najboljših učencev, za obdaritev novorojenčkov, spodbujanje delovanja organizacije RK in tako naprej. V šolstvu dajemo nadomestila za delovne zvezke in redno investiramo v posodobitve prostorov in opreme v šolah in vrtcih, sofinansiramo glasbeno dejavnost, regresiramo prevoze učencev in dijakov, nagrajujemo mlade talente, letno podelimo nad trideset štipendij v enkratnem znesku in še bi lahko našteval. V juniju je potekal na Viniščah zelo odmeven tabor Preživetje v naravi za osnovnošolce Renč in nekaterih okoliških šol.

Naj se zadržim še nekoliko pri investicijski dejavnosti v zadnjih mesecih in delih, ki bodo izvršena do konca letošnjega leta: Na OŠ Renče smo uredili okolico šole, fasado in standarde prostorov, v POŠ Bukovica smo uredili skupni prostor z jedilnico, na Vogrskem smo pridobili gradbeno dovoljenje in sklep vlade RS o dograditvi POŠ Vogrsko.

Dela potekajo na več krajih po naši občini. V Renčah obnavljamo most, ki pelje s starega placa proti opekarnam, preplastili smo okrog kilometer dolg odsek ceste od Oševljeka do Renškega Podkraja, pa cesto na Špinjolišču in povezavo z njim. V Bukovici smo uredili priključek ceste, ki pelje izpod vrtnarije Marvin proti Sv.Otu. Na Vogrskem smo postavili pločnik ob cesti, ki pelje od zadružnega doma proti cerkvi in naprej šoli. Nadalje odsek ceste, ki pelje proti jezu zadrževalnika Vogršček. Na V. Dragi poteka obnova vodovoda in ceste pri železniškem prehodu. Zaključujejo se dela pri mrliški vežici v Renčah...

V pripravi na izvedbo del ali v fazi pridobivanja dovoljenj pa imamo še precej projektov:

Na Volčji dragi bo zgrajen pločnik in javna razsvetljava ob cesti med železniškim prehodom in občinsko mejo s Šempetrom v dolžini 560 metrov, začeli bomo z deli na cesti med Goriškimi opekarnami in odcepom ceste proti Martinučem v Merljakih, v zaključku so priprave na ureditev poti s pločnikom od odcepa na Veliki poti do središča Martinuče v kot tudi postavitev pločnika med „karavlo“ in trgovino Siedra. Izdelane imamo projekte za pridobitev gradbenega dovoljenja za obrtno cono pri Goriških opekarnah na zaključku obvoznice v velikosti 6,5 hektara, kar bo omogočilo nov zagon in razvoj obrtništva v občini. V reviziji so projekti za izdelavo čistilnih naprav in primarnih kanalizacijskih vodov za celo občino in še kaj.

Pripravljamo tudi nekaj tako imenovanih negospodarskih projektov: načrtujemo izpeljavo različnih tematskih poti, kot konjeniške poti, kolesarske poti in razne tematske peš poti. Konjeniki so pri tem uspeli pridobiti še nekaj evropskega denarja. Te poti bodo potekali po različnih odsekih; -

Železna vrata, Venišče Renče, - Vogrsko, ob Lijaku in reki Vipavi do Mandrje, - Železna vrata preko krasa do Mirna. Kolesarske poti bodo potekale od Stare gore, Vogrskega, Bukovice, Renč do Mirna. Tematske peš poti pa ob reki Vipavi vse od Mirna do Zalošč. Ena od teh poti bo tudi Gregorčičeva učna pot med Renčami in Gradiščem, ki jo odpiramo v sredini oktobra in jo je finančno podprla tudi občina.

Naj svoje izvajanje, zadnje v letošnjem mandatu, zaključim z zahvalo vsem tistim, ki so kakorkoli pomagali pri graditvi in delovanju nove občine in njenemu življenjskemu utripu. Zahvalo izrekam vsem, ki so tesno sodelovali pri delu v občini: podžupanu Radovanu Rusjanu, svetnikom občinskega sveta in članom odborov in komisij, članom programskega razvojnega sveta, svetom krajevnih skupnosti, nadzornemu odboru, vsem društvom in posameznikom, ki so se žrtvovali za uspešno delovanje naše lepe in uspešne občine, ne nazadnje tudi uredništvu Občinskega lista.

Zahvala tudi vsem volilkam in volilcem, ki so mi zaupali in mi pomagali pri ustvarjanju vsega tega, kar nam je v tem času uspelo ustvariti in zgraditi.

□ Aleš Bucik

SPREJEM DEVETOŠOLCEV PRI ŽUPANU

V sredo, 16. junija so bili najuspešnejši devetošolci OŠ Lucijana Bratkoviča Bratuša Renče v spremstvu staršev, razredničark in ravnatelja **Bogomirja Furlana** povabljeni na sprejem k županu v dvorano Zorana Mušiča v Bukovico. To so bili: **Patricija Brautuž, Žanet Sedevčič, Katrin Žnidarčič, Naja Černe, Karin Komel, Sandra Mozečič, Žiga Tomšič in Matija Pirc**. Ti učenci so dosegali izjemne dosežke pri različnih predmetih, zelo uspešno so sodelovali pri krožkih, na javnih prireditvah, v razredni

skupnosti in imeli spoštljiv odnos do sošolcev, delavcev šole in drugih ter s svojim marljivim delom pripomogli k promociji šole.

Kot je povedal župan **Aleš Bucik**, so učenci glede na izjemne dosežke v osnovni šoli dobili odlične temelje za prihodnost, za katero jim je zaželel, da bi bila čim boljša, hkrati pa je izrazil tudi željo, da bi se nekoč polni znanja vrnili v domači kraj in to znanje čim boljše unovčili.

□ Mojca Saksida

TABOR VINIŠČE 2010 – PREŽIVETJE V NARAVI

V juniju je Civilna zaščita občine Renče-Vogrsko za okoli 100 osnovnošolcev na Viniščah nad Renčami organizirala tridnevni tabor **PREŽIVETJE V NARAVI**. Spremljevalno ekipo osnovnošolcev je tvorilo okoli 50 odraslih iz sestava civilne zaščite in učiteljev udeleženih osnovnih šol ter vabljenih predavateljev.

Namen tabora je bil predstavitev aktivnosti in veščin, ki jih uporablja civilna zaščita ob reševanju pri naravnih in drugih nesrečah ter istočasno tudi vključitev učencev v aktivno seznanjanje s temi specialnostmi in začasni odmik teh od virtualnega življenja (računalnikov, TV, videoigric itd.). Projekt s področja delovanja civilne zaščite v Republiki Sloveniji je bil pilotski. V celoti ga je financirala Občina Renče-Vogrsko.

Tabor je trajal tri dni, vsebina pa je bila razdeljena na aktivni praktični del z udeležbo učencev in na teoretični, kjer so bili učenci v vlogi slušateljev. Področja aktivnosti bodo razvidna iz nadaljevanja v tem članku.

Dogajanje so spremljali tudi radio, časopisi in lokalna televizija, televizije ki pokrivajo signal po celi državi, pa projekta niso obeležile, ker so se tačas ukvarjale z rutinskimi prispevki iz tekoče dolgočasne politike.

Po zaključku tabora je bila med učenci izvedena tudi anketa, katere rezultate predstavlja v nadaljevanju.

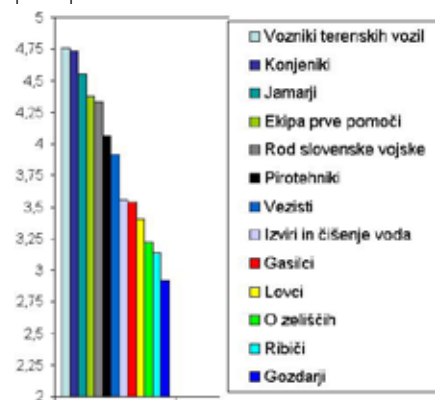
Rezultati ankete

Splošno

Vsi udeleženci tabora so na vprašanje o vtisu dogajanja na taboru nesporno odgovo-

ri, da so bili s taborom zadovoljni oziroma zelo zadovoljni. Nezadovoljnih ali neodločnih ni bilo.

Pri vsebini programa je največ učencev pritegnil prikaz konjenikov, jamarjev in voznikov terenskih vozil. Veliko jih je pohvalilo kar vse, izpostavljeni pa so bili tudi organizatorji, vodenje tabora, hrana, Slovenska vojska, pirotehniki, druženje, igre ter ekipa prve pomoči.

Graf prikazuje motiviranost učencev pri dejavnostih

Šestošolci so še posebej izpostavili izvirnost idej za tabor, osmošolci pa so bili navdušeni nad dobrimi predavatelji, šotori in obilico vode, medtem ko je bila devetošolcem všeč raznolikost delavnic ter zbranost in pripravljenost osebja.

Pri odgovorih je bilo zaznati odklon učencev od teoretičnega dela izvajanja tabora, saj jih je med njimi malo izbralo gasilce, gozdarje, lovce, ribiče ter teoretično izvajanje o izvirskih vodah. Takšen rezultat je smotrno pripisati šibki vpetosti otrok v izvajanje teh prezentacij in apriornemu nezadovoljstvu s predavanji, katerih so bili deležni že v šoli, ki se je takrat ravno konča-

la, in jih na taboru niso želeli, kot tudi dejstvu, da si pri vsem dogajanju niso hoteli bremeniti misli s pomnjenjem novih teorij, ampak so sledili akcijskim aktivnostim, ki so se dogajale v različnih delavnicah in na različnih krajih območja tabora.

Konflikt navad

Kar četrtina učencev je bila po prvi noči nezadovoljna s spanjem in prezgodnjim vstajanjem. Motil jih je mraz, različni zvoki iz narave, ki so jih zbujali in jih niso navajeni ter zaradi neudobnosti ležišč, s čimer se seveda doma ne srečujejo.

Nekaj učencev je pogrešalo tudi urejene sanitarije (na taboru so bila nameščena mobilna stranišča), tuše, računalnike, telefone in televizijo.

Že po drugi noči pa so bili učenci bolj pripravljeni na nižje temperature, saj so se bolj oblekli, bili pa so tudi že bolj utrujeni in so lažje spali.

Za bolj verodostojna opažanja in ocene rezultatov bi tabor moral trajati vsaj nekaj dni več, saj že praksa kaže, da bi se nezadovoljstvo s spanjem v taboru z dnevi preoblikovalo v hvaležnost za udobje, ki bi doseglo primerjavo s tistim, katerega so deležni doma.

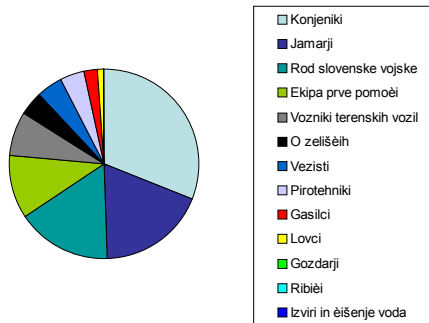
Rezultati tabora

Učenci so se v vseh oblikah, ne glede na stopnjo intenzivnosti vključevanja v izvajanje, opredelili do posameznih tem. Izrazito je prišla do rezultata aktivna udeležba in dogajanje, ki je vzpodbudilo njihovo, mogoče skoraj skrito željo po akciji in primerjavi z virtualnostjo, ki jo živijo.

Zaradi tega jim je bilo postavljeno tudi vprašanje: katero dejavnost bi obiskovali, če bi na šoli organizirali krožek ene izmed dejavnosti, ki je bila predstavljena na taboru.

Odgovori so zajeti v naslednjem prikazu:

Povzetek

Končni produkt tabora, vključno z odzivom okolja, staršev udeleženi, učiteljev, gostov in institucij, ki so dogajanje spremljale, je bil povsem presežen in nad vse mi pričakovani.

Potrdilo se nam je razmišljanje, da so otroci marsikdaj in vse preveč vpeti v nenadzorovani virtualni svet, ki jim pomeni svet zabave, sanj, fantazije in nenazadnje tudi negativne vzgoje ob preobremenjenosti staršev. Že prvi vtisi so se odrazili ob prihodu na tabor, saj je kar veliko število učencev, kljub temu da so bili seznanjeni s pohodom na lokacijo, prišlo na zborna mesto s kovčki, potovalnimi torbami, vrečkami, povsem neprimerno obutvijo, itn... Nekateri so prvi večer izražali željo po ra-

Ker je bila vsebina tabora s svojimi temi zelo pestra, je bilo pričakovati, da so se učenci marsikaj naučili, videli in poskusili veliko novega in da je to vplivalo tudi na njihov miselni in celo idejni pogled na dogajanje. Zaradi tega jim je bilo postavljeno tudi vprašanje, če so se naučili kaj novega in če so se, ali bi lahko to znanje uporabili tudi kje drugje. Odgovori na obe vprašanji so identični po številu in prikazani v naslednjem razdelku:

čunalniku, telefonu in televiziji in so se z odsotnostjo tega, s takšnim ali drugačnim priokusom, težko sprijaznili.

Ker so bile aktivnosti izvajane po skupinah, je bilo ugotovljeno, da bi bila namestitve primernejša v manjših enotah, kot pa v velikih šotorih. Na ta način bi izraziteje prišlo do formiranja interesnih skupin in odgovornejšega urejanja namestitvenega prostora in okolice kot sicer.

Prav tako bi bilo v bodoče potrebno upoštevati konkretnjšo vpetost učencev v organizacijo aktivnosti, s čimer bi se pridobila odgovornost in inovativnost.

Tabor je bil torej vzorčni primer smiselnosti neke organizacije, investicije, sodelovanja, nesebičnosti, prostovoljnosti, strokovnosti in še marsikaj drugega, navsezadnje pa dejstva, da je bil denar davkoplačevalcev povsem smotrno in nadvse koristno usmerjen.

□ Priprava: Milivoj PERKON in Sara ČUFER

PROSTOVOLJKE IN PROSTOVOLJCI – VABLJENI V ENOTE PRVE POMOČI!!!

V novi občini Renče- Vogrsko je bila v tem prvem mandatnem obdobju organizirana tudi Civilna zaščita in v njenem okviru, kot njen pomemben del - Enota prve pomoči. Njen vodja je **Jurij Tomšič** in meni, da bi bilo moč narediti še kaj za boljšo organiziranost in seveda tudi učinkovitost. Znana je njegova pobuda za organiziranje še ene ekipe prve pomoči in poziv, da se ji pridružijo novi prostovoljci. Sicer pa se njegovo videnje organizirane prve pomoči pri tem ne konča...

Takole pravi:

»Predvsem želim, da bi imela vsaka krajevna skupnost v naši občini svojo ekipo prve pomoči, čeprav smo bili uspešni tudi sedaj s temi prvimi koraki za boljšo varnostno pokritost občine v izrednih razmerah, zlasti ob elementarnih nesrečah. Takrat potrebujemo večje število usposobljenih reševalcev za nudenje prve pomoči - seveda laične, na kraju samem. Kjerkoli se zgodi nesreča - na Vogrskem, v Volčji Dragi, Bukovici ali Renčah - vedno bo dragocen vsak trenutek. Odzivne čase za pomoč bi tako bistveno skrajšali.«

Bi bile lahko zato ekipe manj številčne?

»Število članov ekip določajo državni standardi in morajo imeti najmanj pet članov in še dva rezervna. Odzivnost reševalcev je namreč po svetovnih izkušnjah 40 odstotna, kar pomeni, da so na voljo vedno vsaj

trije ali štirje člani. V tem je tudi naša ideja – da bi imeli več centrov, več ekip, te pa bi pokrivalo potrebe stodontno v vsakem trenutku.«

Sledi vašim ciljem tudi materialna opremljenost?

»V celoti smo opremili prvo ekipo, drugo ekipo prav zdaj dopolnjujemo, za nove ekipe – tretjo, četrto ali peto pa se bo opremljanje nadaljevalo hkrati z njihovim usposabljanjem, torej po potrebah.«

Kako pa sploh teče usposabljanje?

»Člani ekip imajo za sabo 70- urni tečaj prve pomoči, ki je bil organiziran pri Območnem združenju Rdečega križa v Novi Gorici. Na koncu tečaja so vsi člani ekipe opravili praktični preizkus znanja, dobili so tudi potrdila, da res nekaj znajo in imajo tudi že nekaj izkušenj.«

To potrjujejo tudi priznanja in pohvale, ki ste jih v tem kratkem času že dobili!

»Res je. Sodelovali smo na dveh pomembnih dogodkih. Prvi je »Tabor Venišče 2010«, kjer smo za zelo uspelo sodelovanje dobili priznanje župana, sodelovali pa smo tudi na regijskih preverjanjih znanja v Cerknici. Tam smo dokazali usposobljenost za reševanje ljudi v zelo različnih situacijah. Ekipa se je res izkazala in to je dobra popotnica vsem prostovoljcem, ki se nam pridružujejo.«

Gre vam torej kar dobro. Postopno se bodo številčno in drugače opremlile tudi ekipe prve pomoči po krajevnih skupnostih, kar pomeni, da se bomo

tudi zaradi vas čutili manj ogrožene ob morebitnih naravnih nesrečah ali drugih nezgodah. Najbrž pa ste vi seznanjeni, zakaj že nabavljen defibrilator, ki je sicer tako nujen pripomoček za prvo pomoč pri nenadnih zastojih srca, ko je tako zelo pomembno pravočasno ukrepanje, še vedno ni

Portret - Jurij Tomšič

dostopen, kot bi moral biti?

»Zaenkrat sta v načrtu dva defibrilatorja. Prvi na Placu pri Hiši pravih srečanj v Renčah in drugi v Bukovici, smiselno pa bi bilo razmišljati tudi o tretjem – za Vogrsko. Omarica na Hiši pravih srečanj v Renčah je kljub nabavljenemu defibrilatorju prazna, ker še ni zavarovana z videonadzorom. Defibrilator namreč stane 3500 evrov in dejstvo je, da nam ga je brez nadzora žal postavljati na javno mesto.«

Kaj to pomeni, da bi morali v občini poskrbeti tudi za boljše varnostne razmere?

Verjetno, morda pa je to nezaupanje kar v nas. Gre pač za dragoceno pridobitev, ki bi nam je bilo v vsakem primeru - ob izgubi ali poškodovanju - žal. Sicer pa si želim, da bi nam v izpolnjevanju vseh naših načrtov uspelo in bi bili z našimi ekipami prve pomoči čimprej pripravljene pomagati tako, kot bo najbolje. Želim si, da bi imeli za to potrebno opremo – vsaj en ustrezno opremljen šotor, toliko sredstev, da bi se lahko usposobili tudi za zahtevnejše načine reševanja, in da bi naši člani še naprej s takim navdušenjem sodelovali pri usposabljanju. To priložnost pa izkoriščam, da še enkrat povabim k sodelovanju nove prostovoljke in prostovoljce v ekipah Prve pomoči. Naše delo je dragoceno in vedno tudi cenjeno!»

Kakor nam napovedujejo strokovnjaki, so pred nami zaradi podnebni razmer časi izredni vremenskih pojavov. Tudi sicer si nihče ne želi nikakršnih izrednih razmer. Prav zato se bomo ob tako organizirani Prvi pomoči seveda čutili varnejše in Juriju Tomšiču ob njegovih prizadevanjih stojimo ob strani!

Akcija - Uroš Kobal in Martin Gregorič v akciji

VABILO

Ustanovitev II. ekipe prve pomoči pri občini Renče - Vogrsko

V normalnih razmerah v organizirani družbi človeka varujejo zakoni, kar potrebuje za preživetje, pa ima v svoji bližini. Vendar se včasih družbeni red poruši in človekovo naravno okolje zajame kaos, zato so njegova varnost, zdravje in celo golo preživetje ogroženi. Takrat si PRVA POMOČ prizadeva pomagati žrtvam in jih zavarovati. Strokovnjaki nam v prihodnje napovedujejo še več pogostih in bolj drastičnih okoljskih pojavov v obliki poplav, potresov, suš, ipd. kot posledice klimatskih in drugih sprememb. Da bi v primeru naravnih in drugih nesreč kar najbolje pomagali prizadetim, vas vabimo:

Pridružite se nam v vlogi prostovoljca/ke (član/članica) bodoče ekipe Prve pomoči, ki jo želimo ustanoviti z Vašo dragoceno pomočjo.

Kaj Vam lahko ob tem ponudimo ?

V prvi vrsti brezplačen, 70-urni tečaj prve pomoči, ki se zaključi z uspešno opravljenim izpitom. (Mimogrede, poleg specialnega znanja za potrebe vsakdanjega življenja pridobite tudi formalni naziv POMOŽNI BOLNIČAR, kar pomeni, da s tem ustrezate posebnim pogojem za zaposlitev na delovnem mestu voznika v reševalnem vozilu).

Ob formiranju ekipe bomo poskrbeli, da boste dobili večdelno oblačilo – uniformo RK, ki je predvidena za vse člane tovrstnih ekip v državi. Naš cilj je tudi, da bi člani skozi čas pridobili na medsebojni povezanosti in skupinski pripadnosti in bili vzor humanosti in požrtvovalnosti v svojem okolju...

Tako usposobljena ekipa prve pomoči bi nudila pomoč ob urgentnih akcijah za potrebe občine ali morda tudi širše za primer naravnih in drugih nesreč večjih razsežnosti.

V kolikor bi želeli biti del sedemčlanskega tima- ekipe prve pomoči občine Renče -Vogrsko, nam čimprej pišite po e-pošti: jurij.t@siol.net.

Veselim se vašega odziva in našega skupnega, novega sodelovanja v »službi« solidarnosti in humanosti.

Z lepimi pozdravi.

VABLJENI!

POTAPLJAŠKI TEČAJ

Civilna zaščita občine Renče-Vogrsko bo skupaj s Poklicno gasilsko enoto Nova Gorica, ki bo nudila ustrezno potapljaško izobraževanje, pred koncem leta 2010 sprejemala prijave za potapljaški tečaj, ki naj bi potekal v maju in juniju 2011 za zainteresirane občane in občanke naše občine. Teoretični del tečaja se bo izvajal v ustreznih prostorih na območju občine Renče-Vogrsko, praktični pa v bazenu in v Fiesi pri Piranu.

Tečajniki bodo na teoretičnem delu tečaja spoznali osnovno opremo, ki jo potrebujejo za športno potapljanje (od neoprenske obleke, plavutk, mask, dihalnik, manometrov, prilagodljivih rešilnih jopičev za kompenzacijo plovnosti, globinomerov, jeklenk za zrak idr.), tehniko potapljanja, nevarnosti, ki prežijo na potapljača, pogoje za potapljanje in še veliko drugih zanimivosti, ki so pomembne pri izvajanju športnega ali profesionalnega dela potapljača.

V praktičnem delu se bo potrebno samostojno pripraviti, obleči in opremiti za potop. Praktično se bo izvajalo vse vaje, katerih prakso je potrebno poznati, da nam postane potapljanje zanimivo ter seveda varno.

Kandidati za pridobitev naziva potapljač začetnik po OWD (Open water diver), morajo biti u polnoletni ter zdravstveno in kondicijsko v dobrem stanju.

Realni strošek potapljaškega tečaja znaša okoli 260 evrov. V našem primeru pa bodo stroški tečaja pokriti iz sredstev CZ, z izjemo stroška gradiva, ki ga prejme vsak tečajnik, in 30 evrov participacije.

Interesenti za potapljaški tečaj naj se pisno prijavijo na naslov: Občina Renče-Vogrsko, Bukovica 43, 5293 Volčja Draga do vključno 30.oktobra 2010 ali na mail: milivoj.perkon@gmail.com.

V primeru velikega zanimanja bodo oblikovali primerno število skupin, v primeru majhnega interesa pa tečaj odpade, oziroma bodo morebitnemu interesentu svetovali primeren klub za pridobitev večščin potapljača, seveda za plačilo v polni ceni in na lastne stroške.

□ Milivoj Perkon

POPRAVILO CESTE PRI MOHORINIH IN V RENŠKEM PODKRAJU

Na dan praznovanja Mohorjevega smo končali z deli na delu ceste v Renškem Podkraju. Obnovili smo vodovod, ki je bil sofinanciran iz kohezijskih skladov. Občina pa je poskrbela da so se poleg vodovoda vkopale cevi za optični kabel in za razširitev ceste.

Da smo cesto lahko razširili, smo posegali v zemljišča nekaterih krajanov, za kar smo morali najprej pridobiti soglasja vseh lastnikov parcel, katerim se ob tej priliki iskreno zahvaljujem. Sedaj nas čaka še parcelacija, da bomo ugotovili, koliko zemlje moramo od vsakega lastnika odkupiti.

Do nove ceste so prišli tudi stanovalci proti Špinjolišču, katera je bila dotrajana in potrebna obnove. Cesto smo razširili in delno

sanirali odvodnjavanje. Naj se tudi na tem mestu zahvalim krajanom oziroma lastnikom zemljišč za sodelovanje, da smo lahko

brez problemov zaključili z načrtovanim delom.

Radovan Rusjan, foto: Bogo Rusjan

OBČINSKI PROSTORSKI NAČRT - POROČILO

Poročilo o stanju priprave Občinskega prostorskega načrta občine Renče Vogrsko (v nadaljnjem besedilu: OPN). Postopek priprave OPN poteka v skladu z Zakonom o prostorskem načrtovanju (Uradni list RS, št. 33/07, 70/08 – ZVO-1B in 108/09).

Do sedaj izvedene faze postopka:

1. sklep občine o pripravi OPN,
2. izdelane strokovne podlage,
3. obravnavane pobude za spremembe namenske rabe prostora,
4. izdelan strateški del OPN,
5. izdelan urbanistični načrt,
6. izdelan osnutek OPN,
7. pridobljene smernice za načrtovane prostorske ureditve – razen smernic Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano – področje kmetijstva (v nadaljnjem besedilu: MKGP),
8. izdelan elaborat posegov na najboljša kmetijska zemljišča.

Aktualna faza postopka:

1. pridobivanje smernic s področja kmetijstva,
2. usklajevanje z ministrstvom za področje kmetijstva.

Nadaljnje faze postopka:

1. priprava dopolnjenega osnutka OPN na podlagi upoštevanja smernic,
2. izvedba postopka celovite presoje vplivov na okolje,
3. izdelava hidrološke študije za posege na

4. poplavne površine,
4. javna razgrnitev,
5. javna obravnava,
6. sprejem stališča do predlogov in pripomb,
7. priprava predloga OPN,
8. pridobitev mnenj nosilcev urejanja prostora k predlogu OPN,
9. pridobitev sklepa ministra oziroma vlade k OPN,
10. sprejem OPN na občinskem svetu,
11. priprava končnega dokumenta,
12. objava odloka v uradnem listu.

Pojasnilo k aktualni fazi postopka:

MKGP je v smernicah prejetih 9. 11. 2009 zahtevalo določene dopolnitve OPN na podlagi česar bi se lahko opredelilo do predlaganih širitve. V skladu z njihovimi zahtevami se je pripravila dopolnitev, ki se je posredovala na MKGP dne 2. 2. 2010. Dokončnih smernic Občina še vedno ni prejela. Prejem teh smernic je pogoj za nadaljevanje postopka, ker bi sicer morali izločiti vse predlagane širitve na kmetijska zemljišča. Po prejemu smernic se bo poskusilo uskladiti z MKGP glede tistih pobud, ki bodo morebiti zavržene s strani

MKGP, so pa pomembne z vidika občine. Po izkušnjah z MKGP se smernice lahko pričakuje v osmih mesecih torej v mesecu oktobru 2010.

Časovnega poteka vseh nadaljnjih faz ni mogoče določiti, dokler se načrtovane spremembe namenskih rab prostora ne uskladijo z MKGP.

Pregled stanja v sosednjih in bližnjih občinah:

Mestna občina Nova Gorica:

- javna razgrnitev dopolnjenega osnutka OPN.

Občina Miren Kostanjevica:

- javna razgrnitev dopolnjenega osnutka OPN.

Občina Šempeter Vrtojba:

- pridobivanje smernic.
- javna razgrnitev se pričakuje konec leta 2010.

Občina Komen:

- pridobivanje smernic,
- javna razgrnitev še ni določena.

Občina Ajdovščina:

- usklajevanje z MKGP,
- javna razgrnitev še ni določena.

Občina Vipava:

- usklajevanje z MKGP,
- javna razgrnitev še ni določena.

Trenutno je na območju celotne Slovenije 6 občin v fazi pridobivanja oziroma že ima pridobljen sklep ministra oziroma vlade. To je zadnja faza, ki omogoča sprejem OPN na občinskem svetu.

□ Studio 3 d.o.o. Atelje za arhitekturo Ajdovščina
Viljem Fabčič, udia
direktor

DRUGO SREČANJE UPOKOJENCEV RENČE - VOGRSKO

Pred dvema letoma se je zgodilo prvo srečanje članov Društva upokojencev iz naše občine v Renčah, na katero nas je vabil naš župan.

Na vabilu je pisalo PRVO, to je pomenilo, da ni bilo zadnje. Sedaj je na vrsti drugo srečanje in to v Bukovici. Naslednjič se bomo srečali na Vogrskem. Lepo bi bilo, da bi ta druženja postala tradicionalna.

Ničkolikokrat sva bili s tajnico Albinco pri županu in se dogovarjali, kako in kaj s srečanjem. Priznati moram, da nam je bil pripravljen pomagati in nam prisluhniti o težavah, ki pa jih ni bilo malo. Ogromno poti, usklajevanj in dogovorov je bilo potrebno opraviti. Sodelovali smo z društvi upokojencev z Vogrskega in Renč. Ustanovili smo športne sekcije in imenovali mentorje za posamezne športne aktivnosti.

Na parkirišču za kulturnim domom se je postavil šotor, ker je bilo zaradi velikega števila prijav dvorana občutno premajhna.

Vse športne dejavnosti so se odvijale na igrišču in na ploščadi kulturnega doma – škuljada, briškula in pikado.

Balinarji pa so prišli na svoj račun na predvečer srečanja na balinišču v Renčah.

Letos smo za popestritev programa izvedli tudi vožnjo s »karjolo«, kar je dodatno izzvalo dobro voljo in obilo smeha.

Slavnostni govor je pričel gospod župan ter nam dal vedeti, kako pomembno je druženje med društvi, kakšno naklonjenost čuti do starejše generacije ter da z veseljem prisluhne težavam posameznikov in jim pomaga. Na koncu je župan podelil priznanja športnikom zmagovalcem in s steklenico županovega vina, ki je bila opremljena z ustrezno nalepko – **SREČANJE ČLANOV DRUŠTVA UPOKOJENCEV OBČINE RENČE-VOGRSKO, 27. AVGUST, 2010.**

Dobra hrana, odlično pecivo, ki so ga spekle pridne žene iz vseh društev, ter pijača

so ustvarili odlično razpoloženje. Za poskočne korake pa je poskrbel naš muzikant Franko.

Ne moremo pa mimo zahval:

- Najlepša hvala Vladki Gal za vodenje programa,
- dekletom iz občinske uprave za potrpljenje, najemniku kletnih prostorov doma, ki je odstopil prostor za delitev hrane.

Posebna zahvala tudi donatorjem za najetje šotora.

- Cestnemu podjetju Nova Gorica,
- TT Okroglica – Volčja Draga,
- Goriške opekarne – Renče.

Najlepša hvala vsem, ki ste nam nesebično priskočili na pomoč.

In še za konec: hvala županu za pomoč, za šopka, za prijazno besedo. Želim vam, da bi še dolgo sodelovali in si pomagali z roko v roki.

Renata Tischer, foto: Franko Arčon

OKROGLA MIZA V MUŠIČEVI DVORANI

V Bukovici so člani upravnega odbora Društva upokojencev Bukovica-Volčja Draga pripravili okroglo mizo na temo »modernizacija pokojninskega sistema«.

Na tej okrogli mizi smo napolnili dvorano Zorana Mušiča, ker se nam je tema zdela zelo zanimiva in poučna. Povabljeni so bili gostje z različnih področij, izstopala pa je

Anka Tominšek, ki je pravi poznavalec pokojninske politike.

Predsednica društva **Renata Tischer** nam je v uvodni besedi dala vedeti, kakšen pokojninski sistem želimo. To je vprašanje, ki si ga je treba zastaviti. Predvsem pa je treba vedeti, da je v naši družbi delo vrednota in da je pošteno delo treba tudi pošteno nagraditi.

Tischerjeva pa je še dodala, da upokojen-

ci vztrajamo, da je pokojnina pravica na podlagi dolgoletnega dela in plačevanja prispevkov.

Pravna država naj poskrbi, da bodo delodajalci redno in sproti plačevali prispevke. Pokojnine niso darilo družbe ali države, pač pa pridobljena pravica upokojenca, ki ne sme in ne more biti dotakljiva. Demografski kazalci so neusmiljeni in dovolj zgovorni, da bo na svetu leta 2050 več starih kot mladih, zato naj med generacijami velja slovenski pregovor: Kakor si bomo postlali, tako bomo ležali.

Res poučna in zanimiva tema. Dobro bi bilo, če bi s takimi srečanji še nadaljevali. Upokojencem iz Bukovice in Volčje Drage želim še obilo plodnega dela.

□ Peter Dolinar
Foto: Bogo Rusjan

UPOKOJENCI V BOJU PROTI DEŽJU

V soboto, 29. maja smo člani društva upokojencev Bukovica-Volčja Draga organizirali drugi pohod po poteh I. svetovne vojne. Tokrat smo izbrali pot iz Solkana. Pot naj bi nas vodila na Vodice do spomenika in nazaj. Omenjena pot je primerna tudi za manj večje planince. Steza od Solkana do Vodic vodi mimo jarkov in kavern, ki so sedaj že rahlo zasuti in podrti.

Jutro ni obetalo prav lepega vremena, toda najbolj pogumni smo se s planinsko opremo odpravili na Vodice. Upokojenci iz Bukovice in Volčje Drage smo na začetku imeli lep sprehod med zelenjem in poznopomladanskim cvetjem. V prijetnem pogovoru je naš pohod trajal približno eno uro, tedaj se je vreme spremenilo. Pričelo je grmeti. Grmenju pa je sledil rahel dež. Kljub kapljam smo se odločili za nadaljevanje poti, saj cilj ni bil več daleč. A vreme nam ni prizaneslo, vedno bolj in bolj se je slabšalo. Iz rahlega preseca je prešlo v pravi

naliv. Vendar smo vztrajali in odšli naprej do spomenika v grobnici. Pod streho v grobnici smo dobili začasno zatočišče, kjer naj bi počakali, da bi se neurje umirilo. Ko so dežne kaplje pričele pojenjati, smo se odpravili nazaj. Na presenečenje udeležencev pa dež ni ponehal. Naspro-

tno, pričelo je hladno pihati in kmalu nas je ulovila tudi toča. Vrnitev k našemu štartu je bil vse prej kot lahek zalogaj. Počutili smo se kot pravi planinci v visokogorju, ki poskušajo priti do najbližjega zavetišča.

Naše zavetišče so bili naši avtomobili, ki so nas čakali na začetku poti. Ko smo po štirih urah dospeli do naših avtov, smo bili veseli kot zmagovalci na olimpijskih igrah. V »zavetišču« so nas pričakala suha oblaci-

grešljivo šilce žganja. Navkljub slabemu vremenu nam je uspelo in dosegli smo cilj, ki smo si ga zadali za ta pomladanski dan. Upokojenci iz Bukovice in Volčje Drage smo ponosni sami nase, saj nobena ovira ni tako velika, da je nebi zmogli premagati. To smo mi...upokojenci Bukovica-Volčja Draga.

Vidimo se na naslednjem pohodu.

□ Liljana ČEVDEK, foto: Branko Čevdek

SREČANJE UPOKOJENCEV IZ BUKOVICE IN VOLČJE DRAGE

Kar celi dve leti sta minili, odkar smo se zadnjič malo poveselili in zaplesali. Med tem časom je bil naš kulturni dom v adaptaciji. Zadovoljni in veseli smo se zbrali v novi dvorani.

Za nas je bil to dan veselja in zabave, nismo govorili o številkah in o dolžnostih. Povedali smo le, da se člani upravnega odbora trudimo, da bi v naši krajevni skupnosti živeli v slogi in zaupanju brez obtoževanj in slabih besed. Da si želimo, da bi naši vasi povezovali mostovi prijateljstva in ne sovraštva ter da bomo enotni in ne sprti med seboj.

Na tem srečanju smo imeli tudi kulturni program.

Prvič se je občinstvu predstavil mešani pevski zbor Društva upokojencev Bukovica-Volčja Draga. Zbor je bil ustanovljen v mesecu marcu, vodi ga **Patricija Nemec**. Verjetno smo najmanjši pevski zbor na Severnem Primorskem (po stažu, ne po letih). Gospa Patricija je duša našega zbora. Trudi se z nami, mi pa smo ji izkazali posebno naklonjenost. Nekaj pevcev je sicer odpadlo, ostalo pa je jedro. Zadihali smo skupaj.

Imamo se zelo lepo. Ljubitelji zborovskega petja lepo vabljeni, pridružite se nam!

Posebnost tega lepega večera pa je bil nastop mešanega pevskega zbora France Prešeren iz Skopja. Ta pevski zbor deluje enajst let. Nastopili so po Makedoniji, večkrat v Sloveniji, na Madžarskem, na Kosovem in v Srbiji. Zbor neguje predvsem slovensko pesem v priredbi raznih priznanih skladateljev makedonske ljudske pesmi ter umetniške pesmi skladateljev obeh narodov.

Njihov zborovodja profesor **Tomislav Šopov** je eden izmed najpomembnejših makedonskih dirigentov. Diplomiral je na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Izpopolnjeval se je v Rimu, Ankari, na Poljskem in v Rusiji, vodil je operne zборе po celi Evropi in še in še.

Pevce smo prisrčno sprejeli in pogostili, veselili so se z nami kot ena velika družina. Med nastopom zbora iz Skopja nam je nevihta pošteno zamotala štrene. Vse pripravljene mize je bilo potrebno znova pripraviti in na koncu, da je mera polna, pa še to, da se termo posoda s hrano ni dala odpreti. Držala se nas je smola. Vsake slabe stvari je enkrat konec. Vse se je uredilo. Naš muzikant Franko je poskrbel za ples in dobro voljo, plesalo se je polko in kolo. Res, bilo je enkratno in nepozabno! Naši rojaki Slovenci, ki živijo v Makedoniji, si še zdaleč niso mislili, da bodo preživeli tako lepo in nepozabno srečanje.

Renata Tischer
Foto: Bogo Rusjan

PRAZNOVANJE FARNEGA PRAZNIKA SVETEGA LOVRENCA V ŽUPNIJI BUKOVICA IN VOLČJA DRAGA

Po letu dni smo tudi tokrat z nestrpnostjo čakali, da pride nedelja, ko bomo praznovali farni praznik sv. Lovrenca.

Kot ponavadi, tudi tokrat je bila maša izjemoma popoldne ob 16. uri. V bukovski cerkvi se je zbralo bore malo ljudi. Temu gre pripisati čas dopustov, ki dosežejo vrhunec ravno v mesecu avgustu.

Letos smo imeli posebno praznovanje. 29.junija letos je bila posvetitev duhovnikov na Sveti Gori nad Novo Gorico. Iz naše sosedne vasi Prvačina prihaja novomašnik **Andrej Vončina**, in sicer po več kot 80-ih letih. Pred tem je bil imenovan za župnijskega kaplana v župniji Tolmin in Kamno, sedaj pa je novomašnik v župniji Prvačina. Na povabilo našega domačega župnika **Vojca**

Žaklja, se je tudi novomašnik udeležil somaševanja v naši župnijski cerkvi. Temu primerno smo ga pozdravili s pesmijo »Novomašnik bod' pozdravljen«.

Maša je bila malce drugačno obarvana kot ponavadi. Vse je bilo v znamenju praznovanja »pridobitve« novega mladega župnika iz sosednje župnije. Tudi sam je večinoma vodil sveto mašo v Bukovici.

Videti mladega fanta, dobrih 26 let starega novomašnika, je nekaj edinstvenega in neponovljivega, posebno v teh časih. To, da se tako mladi fantje odločajo za duhovniško službo, je v zadnjem času prava redkost, zato je bila maša tudi bolj svečana.

Obenem pa ne smemo pozabiti na našega farnega zavetnika sv.Lovrenca, ki je pa praznoval svoj god 10.avgusta in smo temu primerno obeležili njegov god na drugo nedeljo v avgustu.

Sama maša je bila zelo lepa, a sicer malce daljša, škoda le, da ni bilo več ljudi na praznovanju.

Po dobri uri maše smo se – kot vedno – ustavili pred cerkvijo in se v duhu zblíževanja in

medsebojne ljubezni udeležili skromne pogostitve, imenovano »agape«, ki so jo včasih prirejali revni sloji ljudi. Pozitivna energija je bila v zraku, obilo je bilo dobre volje in navdušenja. Obenem pa je naš pevski zbor ob vodstvu **Joška Lovca**, pred cerkvijo zapel nekaj domačih pesmi.

Se vidimo naslednje leto znova na praznovanju sv.Lovrenca v večjem številu. Lepo vabljeni!

□ Roland Tischer, foto: Jože Ropoša

Lovrenc je bil eden izmed sedmih diaconov rimske cerkve. S papežem Sikstom II.sta bila iskrena prijatelj. Dobro je upravljal s cerkvenim premoženjem, skrbel je za reveže in uboge. Papeža nato ubijejo, vendar skuša iti sv.Lovrenc za njim tudi v smrt. Papež Sikst II mu je naročil, naj razdeli denar iz zakladnice revežem. Rimski načelnik Hipolit je zahteval od Lovrenca zaklade cerkve, a je Lovrenc pred njega pripeljal uboge, reveže, bolne, sirote... Tako ga je dal Hipolit mučiti in nato ga živega zažgati na ražnju. V upodobitvah je Lovrenc upodobljen s pravokotnim ražnjem, evangelijsko knjigo in z mučeniško palmo v roki, ko deli milost ljudem. Je zavetnik steklopihalcev, ubogih, gasilcev, kuharjev in likalk. Priporočajo mu tudi dobro letino. Naša cerkev nosi tudi ponosno ime sv.Lovrenca, ki praznuje god 10.8. Umrl je leta 258.

IZ ČLOVEKA ZA ČLOVEKA V RENČAH

Ljudje smo kot travniške cvetlice. Njihove odlike in lepoto tako zlahka spregledamo ali jih imamo za samoumevne.

Vsakdo bi se moral od časa do časa dotakniti travniške cvetlice in si jo natančno ogledati. V svojih listih ima nežne žile. Cvetni listi so tako krhki in cvet tako čudovit. Obrnite jo proti sončni svetlobi in poiščite njeno posebnost. Ima neko čisto svojo lepoto.

Tudi ljudi si je treba pobližje ogledati. Vendar moramo gledati preko slabotnega in nespametnega v nas. Moramo si prizadevati, da bi našli lepoto, ki je še nihče drug ni iskal dovolj dolgo ali dovolj daleč, da bi jo odkril. (J.P.)

V Renčah so ljudje, ki to zmorejo, ki imajo srce, ki razume, in roko, ki poboža.

V letu 2009/10 so varovanci Varstveno delovnega centra Nova Gorica (VDC), mladi ljudje s posebnimi potrebami, zaradi prirojenih ali pridobljenih možganskih poškodb veliko prihajali v Renče, med njimi tudi naši občani.

Vrata in srce so jim odprli: Župnijska Karitas Renče, Balinarski klub Renče, Kotalkarski klub Renče, Goletarji-škuljaši iz Renč, ŠD Partizan Renče in Društvo za kulturo, turizem in razvoj iz Renč.

Župnijska Karitas jim je namenila letošnji tradicionalni Božični dobrodolni koncert.

Sedem mesecev so varovanci vsak četrtek balinali pod prijaznim vodstvom našega

► balinarskega kluba. Svoje novo pridobljeno znanje in spretnosti so preizkusili na tekmovanju, ki smo ga organizirali med štirimi VDC-ji.

V škuljanju so se pomerili dvakrat: na goletarski škuljadi, kjer so si delili tekmovalne steze na našem kotalkališču skupaj s tekmovalci iz domačega kraja in okolice in na renčanski škuljadi, ki je poleg domačih gostila tudi prijatelje iz Gorenjske.

Uživali so v novoletni kotalkarski reviji, novoletni telovadni akademiji in v številnih kulturnih prireditvah v našem kraju.

Počitnic je konec in začnemo znova. Naše nove prijatelje pričakujemo ponovno na balinišču in na drugih dogodkih. V decembru bo kotalkarski klub Renče priredil posebno praznično revijo, ki jo bo namenil osebam s posebnimi potrebami iz vseh društev Sožitje Primorske. Tudi naša slikarska skupina je že začela iskati, pot po kateri jim prihaja naproti.

Zagotovo se bodo odprla še kaka vrata in kako srce.

To so dejanja, ki niso plačana z denarjem, temveč z občutkom posebne sreče.

Zaključimo z mislijo kralja Salomona:

Nihče ni tako velik, da ne bi potreboval pomoči in nihče tako majhen, da je ne bi mogel nuditi.

A.G.

Posebna zahvala **Lučani Martinuč**, ki nam je znala pokazati pot do »travnika« in hvala vsem tistim, ki ste se ga zmogli dotakniti.

► Predsednica sveta KS Renče
Alenka Gregorič

IZLET V SOLFERINO

V soboto, 22. maja smo se člani Rdečega križa ter Društva upokojencev iz Renč, že v zgodnjih jutranjih urah odpravili na izlet proti Solferinu, v Italijo. Na avtobusu se nas je zbralo čez petdeset izletnikov, v Vrtojbi pa se nam je pridružil še vodič - **Anton Juriševič**, ki zelo dobro pozna omejnjeni kraj s celotno okolico Gardskega jezera.

Pot nas je vodila po avtocesti mimo Padova, Vicenze, Verone do južnega dela Gardskega jezera. Po večurni vožnji smo prispeli v Castiglione delle Stiviere. Naš poglaviti cilj je bil, da si ogledamo kraj ter bližnjo okolico, ki slovi po bitki, ki se je zgodila 24. junija 1859. Tam se je namreč istega dne znašel Henry Dunant, ki je bil priča silovitemu spopadu med Francozi in Italijani na eni ter Avstrijci na drugi strani. Spopad je terjal več tisoč žrtev, toda bolj kot to je mladega poslovneža iz Ženeve presunila množica

kjer v pritličju hranijo zbirke slik, register ranjenih v bitki pri Solferinu, preprosta nosila ter kirurški inštrumentarij, ki je bil takrat na voljo. V atriju muzeja smo si ogledali takratna prevozna sredstva za transport ranjencev ipd. Na ogled so bili tudi slikovni materiali in besedila v povezavi z ustanovitvijo Mednarodnega Rdečega križa ter načelih delovanja te humanitarne organizacije. V prvem nadstropju so bile na ogled še zbirke fotografij o delovanju Rdečega križa širom po svetu, v novejšem času ter zbirka poštinskih znamk z motivi RK.

Po ogledu muzeja smo se odpravili v kraj Solferino in si na bližnjem hribu ogledali Spominski park. Med številnimi kamnitimi ploščami z vklesanimi imeni držav članic Rdečega križa smo ponosni našli tudi Slovenijo.

Sledil je ogled kostnice Sv. Petra, kjer hranijo okoli 1400 skeletov padlih v bitki pri Solferinu. Tu smo videli še doprsni kip Napoleona III., ki je vodil francosko-italijansko armado pri Solferinu.

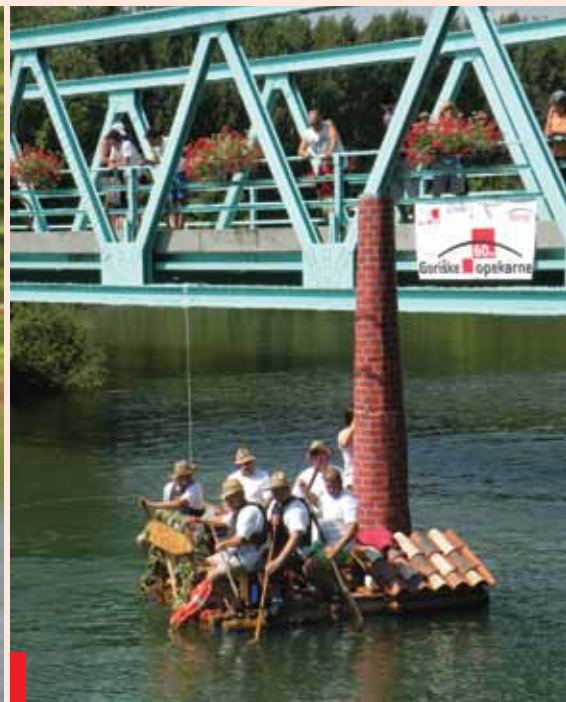
ranjencev, ki jim ni nihče pomagal. Zato je pozval domačine iz Solferina na pomoč. Med oskrbovanjem ranjenih se mu je porodila zamisel o ustanovitvi organizacije prostovoljcev, ki bi pomagali pri oskrbovanju ranjencev v spopadih. Ravno to pa je bilo izhodišče za ustanovitev Mednarodne humanitarne organizacije – Rdečega križa, ki ga še danes opredeljuje prostovoljna pomoč za ljudi v stiski.

V kraju Castiglione delle Stiviere smo si ogledali Mednarodni muzej Rdečega križa,

Drugi del našega izleta je bil ogled idiličnega mesteca Sirmione na Gardskem jezeru. Ker je bil dan sončen in vroč, so ga nekateri izrabili za vožnjo po jezeru, drugi pa smo se raje odpravili na ogled mesteca in si privoščili sladoled ali osvežilno pijačo, kar je v vročem popoldnevu še kako prijalo. Pozno popoldne smo povečerjali in se prijetno razpoloženi odpravili nazaj proti domu.

► Članica KORK Renče
Alenka Vodopivec

MOHORJEVO 2010 V RENČAH

Tradicionalni vaški praznik v Renčah je tudi letos potekal v drugem tednu meseca julija.

Prireditve so se zvrstile od četrтка do nedelje, program pa je bil vsebinsko tak, da so se vanj lahko vključili mladi in starejši. V četrtek je dogajanje potekalo v Hiši pravih srečanj in ob reki Vipavi, kjer so najmlajši spoznavali življenje ob in v reki Vipavi, v petek so aktivne slikarke amaterke pripravile razstavo svojih del v razstavnem prostoru na Trgu v Renčah. Sledila sta dva dneva prireditvev, ki sta obeležila dejavnosti oziroma način življenja, ki je bil značilen za Renče

in po katerem so bile Renče znane po domovini in v svetu. Sobota je bila posvečena poletnim dejavnostim ob in v reki Vipavi in dogajanja so potekala pod naslovom Vipava naše mladosti. Ker je Vipava za kopanje in plavanje še vedno oporečna, so se tekmovanja dogajala na vodi. Tako so se najprej predstavila plovila, ki so jih domačini pripravili doma in tako predstavili svojo iznajdljivost in ustvarjalnost. Vsako plovilo je namreč predstavljalo neko dogajanje. Žirija je imela kar težko nalogo, saj so bila plovila posrečeno pripravljena, zmago pa je le prisodila posadki iz Merljakov, ki je na plovilu pripravila kar malo opekarno z

dimnikom. Sledile so zabavne igre na vodi: veslanje na posebnih gumenjakih iz avtomobilskih zračnic, metanje žoge v vaterpolska vrata in v avtozračnice na vodi ter "kalanje" vode in polnjenje posod na starem renškem mostu. Največ točk je zbrala ekipa Mohorinov.

Nedelja je bila posvečena življenju in navedam renških zidarjev. Renške gospodinje so pripravile tipične jedi, ki so spremljale zidarje, pekli so kruh v krušni peči, na stojalu se je znašel tudi pršut, harmonikarji pa so še bolj popestrili vzdušje na renškem starem placu. Poleg štantov z jedmi pa so imeli tudi štant za zbiranje receptov

domačih jedi in pa štant, kjer so zbirali domača, ledinska imena domačij, predelov in območij iz renških zaselkov. Zbrano gradivo bodo ob letu uredili in ga predstavili vsem krajanom.

Posebno presenečenje pa je bila predstavitev renške narodne noše, ki jo je z veliko truda in iznajdljivosti pripravila skupina renških žena, kjer sta se veliko angažirali Nevica in Stazica. O ideji in nastajanju noše pa pišemo v posebnem prispevku.

Letošnje Mohorjevo je prvič organiziralo Društvo za kulturo, turizem in razvoj ob sodelovanju KS Renče. S programom smo hoteli obuditi običaje in način življenja,

ki je bil značilen za naš kraj. Žal je prva ugotovitev ta, da je za delo pri izpeljavi te prireditve vse manj pripravljenosti, pa tudi obiskovalcev ni bilo ravno preveč, čeprav je tudi nekaj opravičljivih razlogov, kot vročina, dopusti, televizijski prenosi tekem SP v nogometu, morda tudi preveč razpotegnjen program... Vse skupaj naj bo v razmislek za delo v naprej, društvo pa ostaja še naprej odprto za ideje in predloge s področij, za katera je bilo ustanovljeno.

□ Boris Arčon
Foto: Iztok Arčon

OBNOVLJENA RENŠKA PRAZNIČNA NOŠA

Izdelali so jo po Šantlovem akvarelu

Ljudje se že od nekdaj radi lepo oblačimo. Slike, kipi in drugi dokumenti kažejo, kako so ljudstva že v davni preteklosti izražala svoj okus, želje in potrebe z obleko, pričesko, obutvijo

Pričetek uveljavljanja slavnostnih oblačil oziroma narodnih noš na Slovenskem lahko umestimo v čas pred približno 200 leti. Gre za neke vrste slavnostno »uniformo«, ki je v marsičem posnemala značilne elemente oblačelnja kmečkega dela prebivalstva v prvi polovici 19. stoletja. V preteklosti je bil njen osnovni namen ohranjanje zavesti narodnostne pripadnosti oziroma pripadnosti določenemu teritoriju ali stanu. Ljudje so nošo uporabljali ob slovesnostih, kasneje pa tudi na drugih, recimo, folklornih prireditvah ...

Mnogi med nami so prvič spoznali renško nošo na razstavi ob 750-letnici prve znane pisne omembe kraja. Avtor akvarela je likovni ustvarjalec **Sašo Šantel** – član goriške družine, ki je znana po svojem umetniškem, zlasti slikarskem in glasbenem udejstvovanju. Na sliki je renško dekle v praznični noši, tedaj trindvajsetletna in še živeča (letos je praznovala stoti tojstni dan!) **Selma Znidarčič**, poročena Jenko. Fotografija slavnega akvarela je marsikoga po svoje tudi nagovorila: nekdo je občudoval prelivajoče se barve blaga, iz katerega je bila izdelana obleka, drugi so opazili vezeno belo ruto, ki so jo tu (vsaj tako je razvidno iz akvarela) puščali nezavezano ob obrazu, da je prišel do izraza umetelno izdelan čipkast rob ... Videli smo, da sedi portretiranka na cestni ograji pred vhodom v Renče ob reki Vipavi ... Le redkokateri kraj se lahko ponaša s tako zanimivim in dodelanim prikazom življenja in oblačenja na začetku 20. stoletja. Številni

obiskovalci razstave so sliko fotografirali, članica renške likovne skupine Ines Stubelj pa je izdelala tudi zanimivo kopijo, ki jo je letos predstavila na prednovoletni razstavi v našem kraju, na Mohorjevem 2010 pa smo jo ponovno dali na ogled tudi kot del spremljevalnih prireditev.

Ko smo v Renčah ustanovili društvo za kulturo, turizem in razvoj, smo v program zapisali, da bomo posegli tudi med zaklade preteklosti našega kraja. Zamisel o izdelavi noše za moškega in, po modelu omenjenega akvarela seveda tudi za žensko, se je zdela vsem članom »prava ideja«, ki je angažirala člane društva in druge domačine, da so pričeli brskati po zaprašenih podstrežjih in se lotili iskanja fotografij oziroma oblačil svojih prednikov. Da bi delo tudi strokovno podprli, smo tri članice društva (**Janja Lipušček**, **Stazica Zorn** in **Neva Pahor**) navezale stike z goriškim muzejem v Kromberku, z muzejem v sosednji Gorici ter s študijsko knjižnico v Trstu (zgodovinski odsek). Povsod so nas prijazno sprejeli in nam omogočili ogled eksponatov oblačil tega obdobja ter nam nudili ustrezno strokovno podporo. V knjigah, člankih in prispevkih na to temo (tudi na medmrežju), smo spoznali splošna načela zbiranja etnološkega gradiva. Tudi rekonstrukcija se je izkazala za zahteven projekt, saj smo morali v kar največji meri ohraniti značilnosti nekdanjih oblačil (blago, kroj, način izdelave ...).

Pri raziskovalnem delu nas je spremljala in vodila etnologinja **Inga Brezigar** iz Goriškega muzeja v Kromberku pri Novi Gorici. Veliko časa je posvetila reševanju konkretnih dilem, ki so se porajale ob nakupu materialov, izbiri krojev in iskanju rešitev, s katerimi bi bil naš izdelek kar najbolj podoben izvorni noši.

Za sodelovanje smo prosile tudi učiteljico klekljanja in dolgoletno pedagoško delavko renške šole **Gabrijelo Likar**. Povabilo je sprejela z veseljem, saj je želela tudi sama aktivno doprinesiti k uresničitvi zanimive zamisli. Le kdor se je že kdaj poizkusil v klekljanju si lahko predstavlja, koliko truda in časa je vložila v unikatni izdelek, kakršen je naglavna ruta (peča), ki je v celoti obrobljena z bogatimi čipkami.

Pri izdelavi moške in ženske noše je sodelovala šivilja **Beti Blaško** iz Šempetra, ki ima že dolgoletne izkušnje s šivanjem noš in oblek za prireditve in gledališke predstave. Prisluhnila je našim željam in vtakala v svoje delo veliko ljubezni in potrpljenja.

Praznična renška noša za žensko in moškega je sedaj izdelana in pripravljena za posebej slovesne priložnosti: na Mohorjevem 2010 sta jo ponosno in z zadovoljstvom prva nosila **Florida** in **Branko Petelin** in se ob zvokih harmonike (Borut Kalin) tudi lepo zavrtela.

V spremljevalnem programu so na Starem placu nastopili renški pevci. Zapeli so tudi pesem Kje so tiste stezice in se tako simbolično in zares navezali na istoimenski naslov razstave o pripravah za izdelavo in o izdelavi renške noše. O tem sta spregovorili **Inga Brezigar** in **Neva Pahor**. **Radivoj Pahor**, dober poznavalec renške govornice, pa je posebej za to priložnost napisal šaljivo narečno pesem in s skupino domačinov so jo na placu tudi odigrali. **Nadja Gorjan**, **Miranda Nardin**, **Marija Zorn** in **Igor Arčon** so na ta način, skupaj z avtorjem, predstavili »renško nošo« še nekoliko drugače. Narečni izrazi ter hudomušna vsebina klepeta vaških opravljivk je pričarala prisrčno vzdušje.

Verjetno ni pretirano, če rečemo, da smo prireditev, obogateno z domiselnim kulinaričnim izročilom iz življenja naših zidarjev in njihovih družin, doživeli še bolj prepričani, kako je naša preteklost bogata in vredna spomina. Žal si marsikdo, ki bi to želel, noše in spremljevalnega sporeda ni mogel ogledati, zato vse že sedaj vabimo na ponovitev.

□ **Neva Pahor**

ODKRIVANJE NARAVNIH LEPOT V STARANZANU

Dobrišen del likovnega tečaja smo name-nili risanju v naravi. Staranzano je kraj, kot nalašč primeren za bogatitev umetniških duš. Dne 8. maja smo se z našo mentorico **Jano Dolenc** z avtobusom odpravili prav tja. Z nami je bila **Katjuša Žigon**, kajti ona nas je s prijatelji iz tega z Renčami pobratene-ga kraja tudi povezala. Tam smo bili lepo sprejeti, ogledali smo si cel naravni rezervat z vsemi lepotami (ptice, konji, močvirsko rastlinje, lokvanji...). Prav kmalu so se te lepote preselile na naša platna. Ustvarjali smo do popoldne in se bogatejši za izkušnjo vrnili.

MOHORJEVO-RAZSTAVA SLIK

Marsikaj bi lahko pokazale, saj slikamo za dušo tudi doma. Tokrat je bilo na razstavi videti slike iz obeh extempor, na Kostanje-

vici (Burbonke), ter v Staranzanu. Slike ki so nastale v Staranzanu smo postavili v levi, večji prostor bivše gostilne. Mala

sobica pa je bila okrašena s slikami vrtnic Burbonk, ki so nastale na extemporu 12. maja na Kostanjevici nad Novo Gorico

EXTEMPORE-VOGRSKO 2010

Ko smo se na začetku slikarske sezone pogovarjali kaj vse bi umestili v program, je bila ideja da obiščemo tudi Vogrsko. Zaradi natrpanosti programa se je ta ideja uredničila šele sedaj. Z našo mentorico Jano Dolenc smo se tja odpravile v četrtek 2. septembra. Seveda smo bile lepo sprejete, saj nam je Ingrid pripravila odlično domače kosilo. Ko smo z risanjem zaključile se nam je pridružil še župan Aleš Bucik in prav lepo nam je bilo. Otvoritev razstave je bila v nedeljo 12. septembra ob 18. uri na dvorcu Vogrsko

Hvala vsem ki obiskujete naše razstave in z lepimi mislimi bogatite našo knjigo vtisov za Skupino LIKovnih Amaterjev

□ Hema Jakin

V HIŠI PRAVIH SREČANJ JE BILO POLETJE ŽIVAHNO

Gasilska na ladji Lucija

V Renčah je tukajšnje Društvo upokojencev v Hiši pravih srečanj, ki so jo odprli lansko jesen, za otroke pripravilo dopoldanska počitniška srečanja, ki so jih poimenovali ŽIV – ŽAV. Med 1. julijem in 31. avgustom se ga je udeležilo 28 otrok, ki so stari od treh in pol do 14 let.

Nekateri niso zamudili nobenega dne, ko so bili prosti. Program je bil brezplačen, otroci so plačali samo kosila, ki so jim jih kuhali v renški osnovni šoli. Z njimi je bila ves čas **Tanja Podgornik**, diplomirana socialna delavka, sicer javna delavka iz programa aktivne politike zaposlovanja, ki jo je za svoje programe pridobilo naše - renško Društvo upokojencev. Ona je počitniški program tudi predlagala, z nekaj evri ga je podprla tudi občina. Kadar je bilo otrok več ali pa so šli kam na izlet, smo bili z njimi še prostovoljci iz društva, dve mami - **Tanja Mozetič** in **Klavdija Uršič** pa sta tudi kar nekaj celih dopoldnevov preživeli in seveda pomagali v Hiši. Med drugim so se udeleženci peljali z vlakom v Štanjel, kjer so imeli po ogledu znamenitosti še likovno delavnico, in na »končni izlet« v Most na Soči z obvezno vožnjo z ladjico po Soči. Izleta se je udeležilo tudi precej mam in en tata ter nekaj non. Sicer pa so se igrali, imeli kar nekaj pravih delavnic, »športali« in se sprehajali. Skupna ocena vseh – otrok, staršev in drugih skrbnikov in izvajalcev s Tanjo Podgornik na čelu je, da je bilo lepo,

Na vlakcu: karte

da smo dobro sodelovali, preživeli kar nekaj lepih skupnih trenutkov in se veliko naučili. V Društvu upokojencev Renče pa, da se je program prijel in uspel. Spletla se je še ena vez med generacijami.

Tanja Podgornik, ki je bila hrbtenica počitniškega programa, pravi: »Bilo je lepo, včasih naporno, pestro in zanimivo, dobro smo se razumeli in sodelovali, preživeli kar nekaj lepih trenutkov in se veliko tudi naučili za prihodnja poletja. Dobro smo se tudi spoznali.«

In kaj pravijo otroci?

Matej, 10 let: »Za Živ- žav mi je povedala prijateljica, pa sem prišel in potem kar hodil. Všeč mi je, ker smo nekaj počeli, delali in se tudi zabavali. Najbolj mi je bil všeč ples »waka waka«.

Ana, 7 let: »Je rekla mama, da greva nekam, pa sem prišla in se odločila, da bom tukaj. Najbolj mi je všeč izdelovanje in to vsega. Všeč mi je tukaj, všeč pa mi je tudi na morju. Če ne bi bila tukaj, pa ne vem, kaj bi počela. Drugo leto pridem, če bo rekla mama.«

Neža, 8 let: »Tu se igramo različne igre, izdelujemo razne stvari in slikamo. Tu je lepše kot doma, kjer nimamo toliko vseh reči, da bi lahko vse to delali. Tu sem spoznala tudi nove prijateljice, Nika pa je bila to že prej.«

Tina, 7 let: »V tej hiši pravih srečanj se počutim dobro. Tu delamo razne stvari. Spoznala pa sem tudi dva nova prijatelja, najbolj pa sem uživala, ko smo izdelovali pikapolonice, ki nam prinašajo srečo. Tu nam ni bilo nikoli dolgčas, saj smo vedno kaj počeli, tudi igrali smo se veliko – skrivalnice, enko, z žogo in tudi plesali smo. Najbolj obožujem ples waka – waka. Za počitnice pa je res najboljše morje.«

Nuša, 10 let: »Všeč mi je, ker tu delamo toliko različnih stvari, ki jih še nisem izdelo-

Slikarska delavnica

Udeleženci izleta v Štanjel

vala. Je drugače kot v šoli. Tu radi delamo. Najbolj mi je ostal v spominu Štanjel, ogled kraške hiše, ker me zanimajo stare stvari. Doma imam prav staro podkev, ker obožujem konje in podkev prinaša srečo. Starši se ne pritožujejo, ker nismo doma, saj ni treba skrbeti, kam nas bodo dali.«

Žan, 14 let: »Tu je lepo, zapolnimo si čas, da mi ni dolgčas, se zabavamo, izdelujemo razne izdelke. Imam družbo. Zanimivo je bilo izdelovanje vetrnice, okvira za sliko – izdelki so tudi uporabni in jih lahko nese-mo domov. Se mi zdi kar pravo druženje za lepe počitnice. Lahko bi imeli kak izlet več, drugače je kar lepo.«

Ula, 12 let: »Letošnje počitnice bom preživela z malo pohajanja, tule v Hiši in seveda doma. V tej Hiši ni kaj dosti upokojenskega, ker je v njej dosti mladine. Najbolj so me navdušili izdelki, ki smo jih naredili. Že zato, ker tega ne delamo v šoli. Bolje je, da si tu, kot pa doma pred televizorjem. Želela pa bi si več sprehodov po Renčah, ob Vipavi, lahko bi šli risat pokrajino... Če bo živ - žav še prihodnje leto, pridem!«

In upokojenci pravijo, da počitnice morajo biti počitniške.

□ Besedilo: Edi Prošt

Foto: Tanja Podgornik, Zmaga in Edi Prošt

ČAR ENKRATNEGA DRUŽENJA VSEH GENERACIJ

Da bi obudili v preteklosti običajne plodne vezi, ko smo se vsak dan pri delu in v prostem času srečevali otroci, naši starši in stari starši, da bi spodbudili razmislek o tem, kako je vsak od nas, ne glede na starost, dragocen in pomemben za drugega, smo v Hiši pravih srečanj v Renčah, v sklopu praznovanj krajevnega praznika v začetku julija organizirali Medgeneracijsko srečanje z vodilno temo »Čar vode«.

Ob Vipavi

Ladjedelnica

Veselje

Na startu, v Hiši pravih srečanj, smo se drug drugemu na poseben način predstavili, dobili smo natančna navodila o tem, kaj nas čaka, ko se bomo v skupinah podali na pot. Skupino **35 udeležencev** (najmlajši star tri leta, najstarejša gospa pa 81 let) smo razdelili na **sedem skupinic** tako, da so bili **v vsaki od njih predstavniki vseh treh generacij**.

od vodne gladine. Otroke je poučila, kakšen kamenček izbrati in pokazala, kako se postaviš v dober položaj. Ob prebiranju Bevkove zgodbe o Zlati vodi so se none spomnile škafov, v katerih so prinašali vodo iz vodnjakov ali studencev, o tem, kako so jo cenili in spoštovali, z njo varčno ravnali, pa o pranju v potokih in reki. Mladi se niso mogli načuditi napredku in razvo-

ju v tako kratkem obdobju. Skupine so na cilju, v Hiši, opravile še dva zanimiva eksperimenta z vodo, nato pa smo spet sedli v naš velik krog in si zaupali, kaj smo novega zvedeli, kaj smo si posebej zapomnili, pri kateri nalogi smo se najbolj zabavali, kaj nam je bilo najbolj všeč in seveda, kako smo se počutili v svoji mavrični medgeneracijski skupini.

Čar vode, čar reke Vipave, čar enkratnega druženja, pogovorov, igre smo zaključili z oceno, da nam je dopoldanski ustvarjalni sprehod hitro minil, da smo uživali ob radovednosti in skakljanju otrok, da bi še in

še lahko pripovedovali zgodbe svoje mladosti... Ob slovesu smo organizatorji prejeli sporočila: »o boste spet pripravili podobno srečanje, ne pozabite name!« Bogatejši za **izkušnjo dobrega sodelovanja in prijateljevanja med ljudmi vseh starosti** obljublamo novo medgeneracijsko srečanje z novo temo.

□ Zmaga Prošt
Fotografije: Zmaga Prošt

Barčice po Vipavi plavajo

Pogovori

Nono in vnuk spuščata ladjice

POGUMNO V SVET NARODNOZABAVNE GLASBE

Koncert v Veli Luki ob obletnici »Klape«

Nejc Vrtovec, dijak 4. letnika Srednje zdravstvene šole v Novi Gorici, doma iz Renškega Podkraja v Renčah, je z dušo in telesom predan glasbi. Njegova ljubezen sta klasična harmonika in narodnozabavna glasba.

Harmoniko je vzljubil že pred enajstimi leti, ko je obiskoval glasbeno šolo v Šempetru. Že takrat, med učenjem in vajami, pa so mu misli in prsti na tipkah uhajali k narodni glasbi, s katero se je začel vse pogosteje ukvarjati. Očitno mu talenta in predvsem veselja do te glasbene zvrsti ni manjkalo. Naučil se je vse več skladb, nastopal je na raznih šolskih in vaških prireditvah. Da je fant iz pravega testa, je pred leti opazil tudi **Boris Planinšek**, ki je takrat vodil Pihalni orkester iz Prvačine in igralec na bariton. Zraven je prišel še prijatelj **Blaž Stubelj** z Gradišča s kitaro in tako je počasi nastal trio. Nastopov je bilo zmeraj več, pa tudi poznanstev, celo preko meja Slovenije. Spoznali so se z dalmatinsko klapo Kumpanjoni in začeli skupaj z njimi tudi nastopati. V maju so najprej pri nas gostovali Kumpanjoni in skupaj so pripravili tri dni nastopov. Poleti so nastopali po Dalmaciji in imeli več nastopov, med drugim tudi z

Z nami je zapela tudi hrvaška zvezda Jasna Zlokić

pevcem **Vinkom Cocijem**, ki je na Hrvaškem zelo popularen. Zelo uspela nastopa so imeli letos v juliju v Veli Luki, kjer so nastopili na koncertu zvezd, med katerimi sta bila tudi **Oliver Dragojević** in **Jasna Zlokić** in v mestecu Blato skupaj s skupino Kumpanjoni. Tam je nastopil tudi znani pevec **Petar Grašo** in imel svoj koncert. Ker je nastopov zmeraj več in so nekateri člani tria prezasedeni, jim včasih priskoči na pomoč Nejčev 13-letni brat Matic s svojo kitaro.

Nejc nam je zaupal, da so polni načrtov. Že prihodnje leto načrtujejo potovanje v Združene države Amerike med izseljence in sicer naj bi nastopili v Los Angelesu. Tja pa naj bi odpotovali v nekoliko številčnejši zasedbi. Pridružila se jim bosta trobentač in klarinetist iz Big banda RTV Slovenija iz Ljubljane, poiskati pa morajo še dva pevca oziroma pevki. Nejc pravi, da tudi sedaj včasih nastopijo v zasedbi kvinteta, pridružita se jim namreč dva mlada glasbenika iz prvačke godbe na pihala, vendar sta za stalne in zahtevnejše nastope še premlada. Je pa to mogoče zametek ansambla, ki bi s to zvrstjo glasbe imel prihodnost, saj prav takih glasbenih skupin na tem koncu Slovenije ni na pretek. Spogledujejo se tudi za pevci, saj bi recimo bil pevski tercet prvašnja okrepitev in popestritev.

Nejc je fant vesele narave in optimist. Že zdaj ga na veliko vabijo tudi na posebne prireditve, kot so poroke, proslave in podobne veselice. Ker mu je igranje na takih prireditvah v veselje in zadovoljstvo, se tem povabilom rad odzove. Še veliko uspeha mu želimo, saj nam je zaupal, da bi se z glasbo rad ukvarjal tudi po končani šoli.

✉ Boris Arčon

PIHALNI ORK NOVO DELOV

Za Pihalni orkester Vogrsko se je poletni premor končal nekoliko prej kot prejšnja leta. Člani orkestra smo že 20. avgusta prijeli za inštrumente ter se začeli pripravljati na bližajoče nastope.

Pihalni orkester Vogrsko se je najprej odzval povabilu iz sosednje Italije. V petek, 27. avgusta, so nas gostili prijatelji iz Štarančana (*Staranzano*) na tradicionalni šagri divjih rac (*la Sagra de le Raze*). V nedeljo, 5. septembra pa je orkester igral v spominskem parku Vinka Vodopivca v Kromberku pri Novi Gorici. Zveza kulturnih društev Nova Gorica in Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, Območna izpostava Nova Gorica, sta namreč priredila Festival ljubiteljske kulture, imenovan »**Doma narejeno / Doma izvedeno**«. Na dvodnevem festivalu so nastopili člani in članice različnih kulturno-umetniških društev s širše Goriške, med njimi tudi orkester z Vogrskega. Načrtovanih je že kar nekaj nastopov. Orkester se je intenzivneje začel pripravljati na jesensko Revijo pihalnih orkestrrov Goriške, svoje misli pa usmerja tudi že na božično-novoletni koncert. Bo pa letošnja

ESTER V NO SEZONO

sezona zelo delovna, saj čakajo člani zahtevne priprave na **31. tekmovanje Zveze slovenskih godb v 3. težavnostni stopnji**, ki bo potekalo maja prihodnje leto. Z novim zagonom, predvsem pa s pomlajeno ekipo se člani orkestra veselimo novih melodij.

☐ Klara Šuligoj

TRADICIONALNI VAŠKI PRAZNIK NA VOGRSKEM 2010

V začetku poletja je bilo na Vogrskem spet veselo, saj se je od 18. do 20. junija odvijal že nepogrešljivi krajevni praznik, ki iz leta v leto pod prireditveni šotor v športnem parku za osnovno šolo privablja vedno več obiskovalcev.

Petkov večer je bil tudi letos namenjen mladim. Nastopili sta skupini The Users in Bohem, glasbo pa je vse do jutra vrtel Dj Stane. V soboto je že dopoldan v parku ob šoli potekala škuljada odprtega tipa z mednarodno udeležbo, zvečer pa je bilo poskrbljeno za smeh – gledališka skupina

iz Dekanov se je namreč predstavila s komedijo **Zapeljivka oddaja stanovanje**, po gledališki predstavi je sledila **degustacija vin** priznanih vinarjev Vipavske doline. Zaradi vremena, ki Vogrinom vse tri dni žal ni bilo preveč naklonjeno, je odpadel nedeljski pohod po vogrinskih poteh. Popoldanski kulturni program se je začel s slovesno otvoritvijo vaške špine, ki so jo postavili pred šolo ob zaključku rekonstrukcije vodovoda Prvačina – Vogrsko – Volčja Draga.

Z glasbo je nato najprej postregla mladina Šolskega orkestra Vogrsko in Mladinski orkester godbeniškega društva Prosek, sledil je koncert domačega Pihalnega orkestra Vogrsko in Godbeniškega društva Prosek. Orkestri so se predstavili s skladbami iz koncertnega in zabavnega repertoarja. Za glasbeni posladek pa so godbe združile moči in skupaj odigrale nekaj skladb.

Vroč pridih Guče je za zaključek nedeljskega programa pričarala trubaška skupina Dej še 'n litro.

Številni poslušalci so bili navdušeni nad izvrstno odigranim programom Šolskega pihalnega orkestra. To je bil tudi njihov zadnji nastop v tej sestavi, saj se bo večina mladih glasbenikov v septembru priključila Pihalnemu orkestru Vogrsko. Ob tej priložnosti so se zahvalili dirigentu **Tomažu Škamperletu** za ves trud in vzpodbudo, ki jo je vlagal v delo z mladimi godbeniki. Od septembra naprej se bodo v Šolski orkester vključevali novi mladi člani godbeniške šole Vogrsko.

Slovesen trenutek se je odvijal tudi v vrstah članskega orkestra, saj je ravno ta dan praznoval svoj 80. rojstni dan najstarejši član orkestra **Janko Gregorič**, ki mu voščimo še mnoga zdrava leta.

Kot vsako leto so bile tudi letos na prireditvi nepogrešljive dobrote **Podeželskih žena Vogrsko**. Letos so dobrote s parado med gosti postregle z novimi oblekami, prav tako pa so pripravile slastno pecivo, ki so ga obiskovalci lahko odnesli tudi domov. Zabava s plesom se je nadaljevala še dolgo v noč z ansamblom Mladi upi.

Za konec pa obljubljam in napovedujemo pestro dogajanje tudi za prihodnje leto.

☐ Klara Šuligoj in Nuša Hvalica
Foto: Urška Gregorič

BORIS MOZETIČ ('Z DRUŠTVA)- DEVETDESETLETNIK

Štiriindvajsetega julija tega leta je praznoval deveto desetletje svojega mnogokrat burnega in zanimivega življenja Boris Mozetič, po domače: 'z Društva. 14. avgusta smo se zbrali sorodniki in prijatelji v koči pri Markotu in preživeli prijetno druženje ob bogati pogostitvi. **Angel Mlečnik** je imel prisrčen tovariški nagovor, v katerem je poudaril, da smo veseli, ko vidimo devetdesetletnika tako polnega življenske energije, starostnim tegobam navkljub. Dodal je, da je glavni razlog za to prav gotovo ubrano sožitje z življensko sopotnico **Selmo** in radost in ponos ob naslednikih: hčerki **Bojani** z možem ter vnukom in vnukinjo.

Rodil se je dve leti po končani prvi svetovni vojni, mami Marjuti in očetu Pavlu in doživljal otroštvo skupaj z bratoma Jožetom in Negovanom v času največjih pritiskov italijanske fašistične oblasti. Doma so imeli trgovino, mesnico in gostilno. V njihovi hiši pa je bil tudi sedež Društva, po katerem nosi še sedaj ime, delovanje pa je končalo, tako kot vse slovenske organizacije, zaradi italijanske raznarodovalne politike. V osnovni šoli so jih učitelji mučili z italijanščino, slovenščina je bila prepovedana. Boris je kot bister in živahen otrok marsi-

katero ušpičil. Teta Zora, s katero sta bila sošolca, mi je povedala zgodnico, kako je Boris zrecital zanimivo pesmico. Učiteljica jim je naložila, naj se na pamet naučijo neko italijansko pesem, razred pa je ob spraševanju ostal nem. Nihče se je ni naučil. Potlačila je jezo in dobrohotno vprašala, če bi mogoče kdo povedal kakšno drugo pesem. In javil se je Boris ter začel:

Bon giorno.
Dober dan!
Nostra porca,
Naša presica,
La ga fato,
Je zvalila,
Cinque di porci,
Pet presat.

Učiteljica je že po prvih verzih začela poskakovati od jeze, mahati z rokami in ustavljati nadebudnega recitatorja, ki pa je hitel naprej in se ni pustil motiti, dokler ni zrecital pesmi do konca. Menda je govorila o tem, da je bil en prašiček črn (prisposodba fašista), ki je druge odrival od korita in jih pretepal. Zato se je zredil in bil prvi na vrsti za v lonec.

Boris je bil po končani obrtni šoli mobiliziran v italijansko vojsko in leta 1942 poslan v Afriko. V znani bitki pri El Alameinu je bil zajet in prebil nakaj časa v ujetniškem taborišču. Vendar so Angleži izločili Slovence in Hrvate, ki so se prostovoljno javili za borbo na strani zaveznikov, v bojne enote jugoslovanske kraljeve vojske. Toda ti so se uprli in prešli k Titovim partizanom. Bo-

risa so poslali v Gravino v Italiji, kjer se je izuril za tankista in leta 1944 prišel s prvo tankovsko brigado v Dalmacijo. Skupaj s IV. Armado JLA so potem osvobajali dalmatinsko obalo in aprila leta 1945 prebili utrjeno nemško linijo pri Ilirski Bistrici, nato pa po hudih bojih sodelovali pri osvoboditvi Trsta.

Boris je ostal v JLA do leta 1949, ko je bil demobiliziran z oficirskim činom. Njegova brata sta junaško padla v borbi z nemškimi okupatorji: Negovan v Sovodnjah, Joško pa na Pedrovem.

Po vojni je Boris najprej delal pri Kmečki Zadrugi in Mlečnik je približno takole opisal težave zaljubljenega mladeniča: „Tvoja izvoljenka je bila lepo in mladostno dekle Selma, knjigovodkinja, ki je morala prisostvovati sejam odbora in te so se včasih zavlekle tudi v pozne večerne ure. Nekega mrzlega zimskega večera je Boris nestrpno čakal, kdaj se prikaže, starejši člani odbora pa so sestanek samo podaljševali in niso razumeli, kakšno krivico delajo zaljubljenecema. Zato sem kot dober predsednik, ki je vsestransko skrbel za člane, prekinil sejo in Selmi so se oči zasvetile, Borisu pa tudi, kajti vse je gorelo od ljubezni. Iz te vroče ljubezni se je rodila hčerka Bojana, ki je dokončala univerzo in nato doktorirala. Ogromno energije je vložila tudi v borbo za priznanje odškodnin materialnim oškodovancem vojne, za kar ji gre vse priznanje in spoštovanje. Pri tem sta ji bila starša v veliko oporo.“

V 50-ih letih se je mlada družina začasno preselila v Koper, kjer je Boris dobil delo pri Tomosu in dolga leta razvažal mopede po vsej Jugoslaviji. Leta 1969 pa sta s Selmo odprla gostilno v Renčah in poleg drugega nudila gostom slastne zrezke in kalamare. To delo sta opravljala dokler jima je zdravje dopuščalo in nato za stalno ostala v Renčah.

Borisa želimo zdravja in zadovoljstva in še mnogo veselih srečanj!

✉ **Miran Pahor**

OBISKALI SMO PARTIZANSKO BOLNIČARKO SLAVICO FURLAN

Ni ga Slovenca, ki ne bi poznal partizanske bolnice Franje, spomenika humanosti, ki ga je leta 2007 uničila naravna ujma. Toda letos poleti je bila Franja obnovljena in spet odprta za obiskovalce.

Tudi ta dogodek je bil eden od vzrokov, da smo obiskali **Slavico Furlan** z Vogrskega, edino še živečo bolničarko, ki je celotno vojno preživela na Cerkljanskem v bolnici Franja. Kljub visoki starosti, že 89 let šteje, je še vedno čila in radoživa, tudi spomin je še ni zapustil. Njena pripoved je slikovita in čustvena, bilo bi je lahko za celo knjigo, če bi se je pravočasno lotila pisati. Spomini na dogodke se prepletajo med seboj, skupni imenovalci pa je, da je vojna največje gorje, ki lahko doleti človeka.

Slavica je po rodu Idričanka in prihaja iz številne družine. Starši so bili zavedni Slovenci, oče aktiven sokolovec. Pod fašizmom, ki je med vojnama poskušal poitaljančiti Primorje, je bivanje v domačem kraju postalo nevarno in družina se je zatekla v Jugoslavijo, na Štajersko. V Oplotnici pod Pohorjem so našli svoj drugi dom. Na vratih je bila druga svetovna vojna in na zavedne Slovence se je vršil vse večji pritisk. Začela so se izganjanja in kmalu se je družina znašla na Hrvaškem, v Slavonki Požegi in nato v Liki v kraju Trnovac. V krempljih ustašev je preživljala nepojmljiva grozodejstva in doživljala vsakodnevne poboje in mučenja, predvsem Srbov. Po samem čudežu so preživeli in ob pomoči maminega sorodnika so se nekako privlekli do Trsta ter nato praktično brez vsega prispeli nazaj v Idrijo, kjer jih je sprejela stara mama.

Do padca Italije v septembru 1943 partizanov tam še ni bilo, a stike z ilegalci so takrat že navezali. Spominja se, da sta s sestro na podstrešju, kjer so prebivali, našli dve pištoli in jih nato v nahrbtnikih nesli na tajno zbirno mesto. Tako je bil opravljen prvi pravi stik s partizanskim gibanjem. Pozneje so se stiki nadaljevali, saj so za partizane pripravljale nogavice, obleko, hrano in razne kurirske dejavnosti. Prav poseben pa je bil njen vstop med partizane:

“Bilo je 14. septembra 1943, ko naju je mama skupaj s sestro Nedo poslala v Cerknjo po hrano. Tam naj bi bilo nekakšno osvobojeno ozemlje. Ob prihodu so naju ustavili partizanski stražarji in zahtevali prepustnice. Ker jih nisva imeli, so naju na veliko razočaranje priprli. Šele naslednji dan, ko je prišel komisar mesta, sva bili zaslišani. Prva sem bila pri komisarju in ta mi je na koncu povedal, da se ne moreva vrniti domov. Na izbiro nama je dal odhod v partizanske enote ali v delavski bataljon. Ker sem bila v skrbeh za mamo, se nisem mogla takoj odločiti. Nato je šla na zaslišanje sestra, ki pa je od tam privihrala vsa vesela in ponosna, ker se je prijavila za od-

hod v enoto. Takrat sem tudi sama sprejela tako odločitev in tako se je začelo najino partizansko življenje.”

Sestra je odšla v Vojkovo brigado, Slavico pa so povprašali po bolničarskem znanju. Res je imela nek samaritanski tečaj iz srednje šole in to je odločilo, da so jo poslali v bolnico, ki je delovala v okolici Cerknega. Tam sta bila dva zdravnika, Anglež in Francoz, s katerima pa se je bilo zaradi nepoznavanja jezika težko sporazumevati. Pa vendar, učila in spoznavala je, kaj vse je potrebno pri negi ranjencev. Prišel pa je dan, ko je bilo potrebno po sanitetni material v Cerknjo. Z obema zdravnikoma bi morala iti tudi Slavica, a so jo zadržali ranjenci. K sreči, kajti kmalu po odhodu so zdravnika napadla letala in Anglež je bil ubit, za Francozom pa se je izgubila vsaka sled.

Že novembra 1943 se je nad partizansko gibanje na Cerkljanskem zgrnila velika

sovražna ofenziva. Z ranjenci so se umikali proti Gorenjski, kamor so po velikih mukah le uspeli priti, a z velikimi izgubami, saj so umrli vsi ranjenci, ki so jih tja prenašali.

Vrnitev na Cerkljansko pa je prinesla začetek postavljanja bolnice v soteski Pasice. Idejo za postavitev bolnice v tej soteski je dal kmet s Podnjivča, Janez Peternelj. Ko je bila odločitev sprejeta, je dr. Volčjak prevzel njeno postavitev. Tako je v tej soteski nastajal osrednji del, centrala, bolnice Franje. Ostali deli pa so bili razporejeni tako, da je bil oddelek A v okolici Cerkenega, C in D sta bila razporejena po Davči, centrala pa je bila pod oznako B. Slavica je večino svojega delovanja opravljala v Davči, v oddelku D, kjer je bila vodja sanitete. Opravljala je vsa dela, od prevezovanja, dajanja manjših infuzij in asistiranja pri operacijah in tudi bolničarsko pomoč po domovih pri prebivalstvu, torej

kot nekakšna patronažna sestra.

“Večkrat sem asistirala dr. Francu Dergancu, ki je bil izreden človek. Od njega sem se marsikaj naučila. Tudi tega, da je treba človeku nuditi duševno pomoč in toplino. Bila sem polna energije in željna učenja in znanja. V centrali sem opravila bolničarski tečaj in vse to mi je pomagalo, da sem lahko vodila saniteto oddelka D. Velikokrat je bila ločnica med bolničarko in zdravnico tudi prekinjena in morala sem vskočiti tudi zato, ker je zdravnikov primanjkovalo, zlasti med ofenzivami in hajkami.» Zlasti je bilo hudo v zadnji, pomladanski ofenzivi, ki jo je preživela skupaj z devetimi dojenčki in materami.

»V spominu pa mi je ostal tudi dogodek, ko smo med ranjence sprejeli nekoga, ki je pripovedoval, da je pobegnil iz taborišča Dachau. Bil je zelo suh, stalno je imel visoko vročino pa tudi hrano je redno dobival. Zaradi vsega tega sem postala nekoliko nezaupljiva in sem ga preverila. Vročine sploh ni imel. Pred vsemi sem ga okarala in nato je bil poslan v enoto. Pozneje se je izkazalo, da je bil to ovaduh, vrinjenec, ki ni vzdržal mučenja v begunjskih zaporih. Pripeljal je nemške enote, ki so pobile vse ranjence na tej lokaciji. Seveda pa so ga Nemci po končani nalogi lividirali, kot večino izdajalcev.”

Bolj svetel del njene pripovedi je tisti, ko je spoznala svojega moža, Radota. Bilo je seveda v bolnici D, leta 1944, ki so prinesli ranjenca na nosilih, ki je bil ranjen v roko, nogo in hrbet po napadu na bunker pri Železnikih. Po okrevanju se je vrnil v enoto, a jo je okrog novega leta 1945 obiskal, kljub temu, da je takrat zapadlo več kot meter snega. Pa vendarle, ljubezen je vzkllila in po vojni sta se spet našla in tudi poročila.

Kljub veliki želji po študiju in izobraževanju v medicinski stroki, pa je življensko pot določila družina z otroci. Zaposlila se je kot medicinski laborant. Nekaj časa je delala v Bolnici v Mariboru, pozneje pa v Zavodu na Rafutu pri Novi Gorici.

Slavica je kritična tudi do sedanjih dogajanj v družbi, nezainteresiranih mladih do polpretekle zgodovine in pogoltnost posameznikov, predvsem po nekdanjem družbenem premoženju. Odločno zavrača poskuse izkrivljanja zgodovine, ki se kaže skozi rehabilitacijo izdajstva in kolaboracije in dodaja, da tisti, ki ni preživel vojnih grozot, ne zna dovolj ceniti miru, svobode in sožitja. Ima pa Slavica pozitiven pogled na delovanje nove občine in jo veseli napredek, ki je bil dosežen v minulih štirih letih.

Naj pripoved Slavice zaključimo tam, kjer smo jo začeli: spomenik v soteski Pasice je res obnovljen, vendar ne bo nikoli več takšen, kot je bil pred ujmo. Tisti, ki so tam pustili del svojega življenja, to najbolje vedo in Slavica Furlan je med njimi.

□ Boris Arčon
Foto: Slavica Furlan

ODSTIRANJA – ZBORNIK RAZPRAV O ZGODOVINI RENČ

V dneh, ko v svoje domove prejemo najnovjšo številko Občinskega lista, je najverjetneje že dotiskan **Zbornik razprav o zgodovini Renč**.

Župan **Aleš Bucik** je v uvodni besedi zapisal, da se veseli » prizadevanj naših ljudi in društev za ohranjanje dediščine tako zelo pestrega in živega življenja.«

»Rodila se je zamisel,« piše župan, »da bi se tisočere niti dogajanja v pretekli in polpretekli dobi v naših krajih povezale v skupno knjižno zbirko, ki bi jo poimenovali ODSTIRANJA. Podpiram to zamisel in čestitam avtorjem ter vsem, ki so pripomogli k njenemu izidu, hkrati pa vabim ustvarjalce z različnih področij, da se jim v prihodnje pridružijo.«

Na pobudo domačina **Mirana Pahorja** je **Zbornik** nastal iz prispevkov različnih avtorjev s strokovnega posvetova-

nja ob 750-letnici prve znane pisne omembe kraja Renče leta 1256. Posvetovanje s predavanji, spremljano z razstavami in drugimi prireditvami na različnih lokacijah, je potekalo med 20. in 25. majem 2007 v prostorih renške Osnovne šole Lucijana Bratkoviča Bratuša.

Teksti v **Zborniku** zajemajo več tematskih sklopov: Naravnogeografske značilnosti Renških

dobrav (**Suzana Černe**), Renče v arheoloških obdobjih (**Drago Svoljšak**) Iz starejše zgodovine Renč (**Vojko Pavlin**), Oris zgodovine župnije Renče (**Franc Kralj**), Izgubljena in najdena najstarejša matična knjiga župnije Renče (**Marjan Vogrin**), Renče v devetnajstem stoletju (**Branko Marušič**), Renče v prvi svetovni vojni (**Drago Sedmak**), TIGR v Renčah in okolici (**Nataša Nemeč**), Partizansko šolstvo na Goriškem in partizanska šola v Renčah 1943-1945 (**Slavica Plahuta**), Žrtve med NOB v Renčah (**Miran Pahor**).

Predgovor h knjigi je napisal Branko Ma-

Del udeležencev odprtja osrednje razstave ob 750-letnici prve znane pisne omembe kraja v renškem gradu. Trak sta prerezala župan Aleš Bucik in domačin Miran Pahor.

rušič, oblikoval jo je **Milovan Valič**, računalniški prelom je opravil **Darko Turk**, natisnila pa novogoriška tiskarna Grafika Soča. Prispevke sta zbrala in uredila **Miran Pahor** in **Radivoj Pahor**.

Predstavitev knjige s sodelovanjem avtorjev bo gotovo pritegnila številno občinstvo. O kraju in času predstavitve vas bomo posebej obvestili, predvidoma pa bo konec septembra 2010. Že vnaprej pristrčno vabljeni!

Radivoj Pahor
Foto: Iztok Arčon.

Predavatelji (Svoljšak, Sedmak, Marušič) na eni od okroglih miz. Na fotografiji je (tretji z desne) tudi Miran Pahor, pobudnik srečanj in izdajatelj zbornika. Foto: Iztok Arčon.

SPOMINSKA IN UČNA POT MED RENČAMI IN GRADIŠČEM

Društvo za razvoj, kulturo in turizem pripravlja spominsko in učno pot med Renčami in Gradiščem nad Prvačino, ki bo posvečena velikemu slovenskemu pesniku, primorskemu rojaku Simonu Gregorčiču. Goriški slavček je več kot desetletje služboval in živel tudi na Gradišču, ki je bilo takrat v mnogem povezano tudi z Renčami. Zato ga je pot večkrat vodila po poti preko Rabatovca v Renče, na pošto in po drugih opravkih. In prav mogoče je, da se mu je med temi sprehodi, med vinarji, utrnula misel, ki jo je zabeležil in pesniško oblikoval.

Gregorčičeva poezija nedvomno spada med vrhunce slovenske poezije, tako primorski kot slovenski narod pa jo je sprejel za svojo. Zaradi njegove veličine in dejstva, da je živel v teh krajih, je vzklija zamisel po postavitvi poti, kjer bi lahko spoznavali njegovo delo in življenje, tudi s poudarkom na obdobje, ki ga je preživel tu. Ob poti, ki nas v dobri uri sprehajalne hoje pripelje iz Renč na Gradišče bo postavljenih osem tabel s teksti, pesmimi, slikami in faksimileji iz njegovega življenja in ustvarjanja.

Zamisel, ki jo je Renčanom podal Radivoj Pahor, tudi sam pesnik, je takoj vzbudila zanimanje, navdušila pa je tudi sosednje

Gradiškovce, ki so se odzvali in priključili k izpeljavi tega projekta. Če bo šlo vse po načrtih, bo svečano odprtje poti v soboto, 16. oktobra z začetkom na Gradišču in nato po poti proti Arčonom v Renče. O podrobnejšem programu in poteku prireditve pa bomo krajane še naknadno obvestili.

Boris Arčon

GREGORČIČEVA POT

SPOMINSKA IN SPREHAJALNA POT SIMONA GREGORČIČA
Renče - Gradišče nad Prvačino

ZAKLJUČNA PRIREDITEV OSNOVNOŠOLCEV

V sredo, 23. junija je v kulturni dvorani v Renčah potekala prireditev osnovnošolcev ob zaključku šolskega leta. Na prireditvi so se predstavili učenci otroškega pevskega zbora pod vodstvom učiteljice **Nataše Domazet**, ki so nas z nekaj poletnimi skladbicami popeljali v počitniško vzdušje.

Z zadnjo pesmijo *Mi smo lačni* pa so napovedali predstavitev petošolcev, ki so se pod vodstvom učiteljice **Nives Hvalica** ukvarjali s fotosintezo na malo drugačen način. Sami so napisali dramatzacijo, v kateri so nastopale molekule - učenci, in uprizorili pravo razredno gledališče. K prepričljivemu nastopu je pripomogla tudi molekularna scenografija, prisotnost sončne in toplotne energije v izvedbi plesne koreografije in svetlobnih učinkov na melodijo Nuše Derenda Energy, končno pa je v afriških rit-

mih nastala ogromna molekula glukoze iz otrok in nekaj dodatnih molekul kisika, ki so izboljšale ozračje. Da je bila zadeva preplet vseh možnih predmetov v petem razredu, je dodatno pokazala še pesem o fotosintezi, ki so jo zapeli v angleščini. Nedvomno jim je ta zapleten naravni proces na tako plastičen način postal jase, kot tudi mnogim gledalcem, ki so ob vsem uživali še v multumedijski podkrepitvi predstave. Za naravoslovnim delom pa je sledilo še malo rock'n'rolla v izvedbi mladinskega

pevskega zbora s skladbo *Rock around the clock* in instrumentalni spremljavi **Matica Vrtovca** in **Tomaža Kalina** na kitari ter **Nika Vuge** na klavirju.

Devetošolci so predstavili projekcijo z naslovom *Soča – reka, ki nas veže*, ki je v drugi polovici šolskega leta v sodelovanju s tujo učiteljico na šoli **Irmo Bandiera** nastajala pri italijanščini, angleščini, slovenščini, geografiji in zgodovini.

Težko pričakovani del zaključne prireditve pa je bila podelitev knjižnih nagrad šole, ki so jih ravnatelj **Bogomir Furlan** in razredniki podelili učencem od 6. do 8. razreda. Dobili so jih tisti, ki so se na različnih področjih najbolje izkazali z izjemnimi dosežki, devetošolci pa so omenjena priznanja prejeli že na valeti.

Prireditev se je zaključila z energičnim nastopom mažoret, ki delujejo na naši šoli pod vodstvom mentorice **Nede Vičič**, in željo po čudovitih počitnicah, ki jo je na koncu prav vsem izrekel **Vasja Mozetič**, moderator zaključne prireditve.

□ Mojca Saksida

LIPA, KLJUČ IN CVEK

15.junija je 29 devetošolcev OŠ Renče končalo svoje osnovnošolsko izobraževanje. Ta dan so se na že skoraj tradicionalen način poslovili od šole, učencev in delavcev šole.

Pred občinstvom sestavljenim iz vseh učencev, delavcev šole, staršev in predstavnikov občine Renče-Vogrsko (župan **Aleš Bucik** in vodja oddelka za družbene dejavnosti **Vladka Gal**) so najprej na zelenici pred šolo posadili lipo, simbolno drevo, ki poganja korenine prav tako in prav tam, kot so jih odhajajoči otroci.

Potem pa je sledil še bolj zabavni del. Obračunali so z osmošolci, svojimi nasledniki, ki so strumno in resno prenesli vse preizkušnje pred vstopom v deveti razred.

Sledil je sežig skoraj trimetrskega cveka, ki je grenil misli odhajajočih devetošolcev kar nekaj let.

Na koncu pa so osmošolci morali poiskati še simbolični ključ, ki odpira vrata v deveti razred. Ni bilo ravno lahko, pa vendar se je na koncu v mladih glavah posvetilo, ključ je bil skrit v okolici njihovih začetkov – v atriju vrtca.

☐ Mojca Saksida

NAJPOMEMBNEJŠA POSTRANSKA STVAR NA SVETU

23.junija smo si učenci OŠ Renče na pobudo šole iz okolice Manchestra (Velika Britanija) v organizaciji društva Mladi Renče – Vogrsko ogledali nogometno tekmo med Slovenijo in Veliko Britanijo na svetovnem prvenstvu (v dvorani Zorana Mušiča v Bukovici).

Dvorana je bila polna otrok in ostalih krajanov, ki so z veliko vnemo in z vsemi pripadajočimi pripomočki navijali za našo izbrano vrsto.

Med polčasom je bila predvidena video konferenca naših učencev z učenci omenjene šole iz Velike Britanije v angleščini, ki pa zaradi tehničnih zapletov kljub celotedenskim pripravam na žalost ni uspela. Da pa je zadeva do konca imela manj ugoden razplet, so naši nogometaši še izgubili. Pa vendar, Slovenija gre naprej – na naslednjem svetovnem prvenstvu v nogometu.

☐ Andraž Murovec

8.a OŠ Lucijana Bratkoviča Bratuša Renče

ALI VESTE,

da je letos v Schwanenstadtu v Avstriji potekal 8. mednarodni natečaj za najboljšo otroško in mladinsko knjigo in da je na natečaj prišlo 233

del iz štirih držav, da so se učenci POŠ Bukovica tudi letos udeležili natečaja in za trijezično knjigo z naslovom Srčne dežele prejeli 2. nagrado,

kar pa niso mačje solze, saj nagrade podeljuje mednarodna žirija, v kateri so strokovnjaki za otroško in mladinsko literaturo, da je dr. **Peter Fantur**, član žirije, v sporočilu za medije o naši šoli takole zapisal: »Mala šola sodeluje pri tem natečaju od prvega slovenskega razpisa naprej in zbira vrhunska mesta«, da se tudi vi lahko veselite ustvarjalnosti in delavnosti otrok, saj že sedaj nosijo ime kraja izven meja naše domovine?

233 Arbeiten von über 630 Teilnehmenden aus allen Bundesländern Österreichs (116), aus Italien (56), Slowenien (60) und Deutschland (1) wurden eingereicht und waren zu bewerten, was die Jury vor eine große Aufgabe stellte.

☐ Marta Premrl

Tretjesolci s knjigo: 2. nagrada za knjigo »Srčna dežela – Le terre del cuore – Länder des Herzens
Avtorji knjige: Rok Bavdaž, Jan Bonutti, Alen in Lia Čotar, Aleksij Drnovšček, Leja Keber, Anastasija Knez, Neža Ledinek Lozej, Urška Petejan, Anja Petrovčič, Natan Šemrl, Matija Zorn in Jure Vodopivec

DEVETOŠOLKA

Čeprav smo že zakorakali v novo šolsko leto, je prav, da se spomnimo naše uspešne **zlate devetošolke Patricije Bratuž**, ki je sedaj že dijakinja goriške gimnazije.

Vsestranska Patricija si je devet let znanje nabirala na Osnovni šoli Renče. Vsa leta je sodelovala in dosegala zavidljive rezultate na raznovrstnih tekmovanjih, kot so Vesela šola, tekmovanja iz kemije, fizike, angleškega jezika, geografije, biologije, logike, osvojila je bralne značke, nastopala s pevskim zborom ...

Je vsestranska glasbenica. Na reviji pevskih zborov je šolski zbor brezhibno spremljala kot izvrstna pianistka. Na valeti pa se je pokazal njen, za nas, skriti bobnarski talent.

Tudi likovna umetnost in gimnastika ji nista tuji. Že vrsto let trenira gimnastiko in likovno ustvarja ter dosega lepe uspehe.

Največji uspeh je dosegla pri matematiki. Na šolskih tekmovanjih iz matematike se je pomerilo okrog 80.000 osnovnošolcev, na področjih

tekmovanjih preko 2.500, na državnem pa 726. Izmed 245 devetošolcev, ki so se s trudom in znanjem uvrstili na državno tekmovanje, je bila tudi Patricija pod mentorstvom **Adrijane Mozetič**. Na tem tekmovanju je dosegla 98 odstotkov vseh možnih točk in tako osvojila poleg bronastega in srebrnega še **ZLATO VEGOVO** priznanje. Prisluzila pa si je tudi drugo nagrado, ki ji je bila podeljena na slovesni prireditvi DMFA Slovenije v Koloseju v Ljubljani, na kateri sta bila tudi šolska ministra **Igor Lukšič** in **Gregor Golobič**. Patricija se je konec junija udeležila poletne šole matematike v Bohinju, ki jo pripravlja DMFA Slovenije za najboljše matematike v državi. Patricija, želimo ti še veliko matematičnih in drugih uspehov tudi v prihodnje!

☐ Adrijana Mozetič,
foto: Adrijana Mozetič

Renče, 1. september 2010

PRVI ŠOLSKI DAN V RENČAH

Pred renško učilno zidano se je 1. septembra okrog 8. ure zjutraj začela zbirati pisana in radoživa množica osnovnošolcev - tistih, ki imajo na šoli že nekajletni status, in pa tistih najmlajših, ki so v spremstvu staršev prvič stopali v šolo.

Zbrano množico je najprej nagovoril ravnatelj **Bogomir Furlan**, sledil je pozdrav predstavnika staršev **Damijana Vodopivca**, spodbudne želje, da bi se v prenovljenem šolskem okolju, ki je nastalo ob podpori občine Renče-Vogrsko, učenci počutili kar najbolje in dosegali visoke cilje ter trdno znanje, pa je zbranim izrazil tudi župan občine Renče-Vogrsko **Aleš Bucik**. Po kratkem kulturnem programu so devetošolci prvošolčkom zavezali rumene rutiče in tako so se prvošolčki skupaj s starši v špalirju starejših učencev prvič podali čez šolski prag.

Tudi ostalim šolarjem ni bilo prizanešeno – v razredih se je že prvi dan začelo skoraj zares. Razen pri prvošolčkih – tam pa je bila prava zabava. Najprej jih je obiska-

la čisto prava Pika Nogavička, ki je bila kar se da nagajiva, čeprav je bila v šoli. Ko so prvošolčki prejeli vse šolske potrebščine in je ves strah že res pošel, pa se je v razredu znašla ogromna torta v obliki Pike Nogavičke, ki je doživetje prvega šolskega dne

še polepšala in posladkala.

Če se dan po jutru pozna in leto po prvem dnevu, potem bo letina ob koncu gotovo spet bogata z znanjem in dosežki, kot je za renško šolo že v navadi.

□ Mojca Saksida

Vogrsko, 1. september 2010

ZOPET SE JE ZAČELO

Da, spet je prišel 1. september, prvi šolski dan. V podružnično šolo Vogrsko je vstopilo devet učencev, kar v 1. razred. Petim prvošolkam so učenci 3. in 4. razreda pripravili kratek program in jim zaželeli veliko uspehov in zadovoljstva v šoli.

Ob sprejemu so bili poleg staršev navzoči tudi pomočnica ravnateljice OŠ Šempeter **Nataša Nanut Brovč**, župan **Aleš Bucik** in **Vladka Gal**. Kasneje se nam je pridružila še ravnateljica **Slavica Bragato**. Ob tej priliki je župan izročil tudi gradbeno dovoljenje za nov prizidek ob šoli. Dela naj bi se začela v tem mesecu.

POLETJE V BUKOWCI 2010

21. 8. 2010 – ROCK ŠOK 2010

Poletje v Bukowci
21. Avgust - 1. September
Društvo Mladi Renče-Vogrsko

Festival Poletje v Bukowci se je konec avgusta začel z udarnim koncertom Rock Šok, ki je privabil številne zabave željne obiskovalce. Na odru sta se zvrstili skupini Adam in Instinkt, DJ Riki pa je poskrbel, da je glasba odmevala tudi v času premorov. Višek večera nam je zagotovila skupina Big Foot Mama, ki je svoje zveste oboževalce z legendarnimi skladbami nostalgичno zazibala nekaj let nazaj in priskrbela pravo

mero novosti s komadi zadnjih let, ki še vedno predstavljajo hedonističen in pozitivno obarvan rokenrol.

Letošnji slogan Poletja v Bukowci je »poletje presenečenj«, zato so člani izvršnega odbora Društva Mladi Renče-Vogrsko zbrali pogum in na odru pripravili izvirno plesno točko, ki je požela bučen aplavz. Ampak presenečenj še ni konec...

□ Katjuša Leban

22. 8. 2010 - EROIKA

V nedeljo pa nas je pričakala povsem drugačna zgodba. Prijetno poletno noč so zaznamovali izjemni pevci **Matjaž Robavs** (bariton), **Aljaž Farasin** (tenor) in **Metod Žunec** (tenor), ki skupaj slišijo na ime EROIKA. Nabito polni terasi v Bukovici so s svojimi glasovi pripravili sproščen večer, ki je zaobjel polno paletu čustev od nostalgije, radosti, melanholije vse do iskrene ljubezni do naših najdražjih. Skupaj z njimi smo tudi zapeli zimzeleno slovensko popevko Dan ljubezni ter se pozibavali v ritmu skladbe Nono, dobri moj nono. Prijeten večer, kakršnih v poletnem času pri nas primanjkuje.

□ Erik Lasič

26. 8. 2010 - VINSKI VEČER

Drugi teden poletnega dogajanja in nove vsebine na sporedu. Vino se v našem okolju prepogosto povezuje izključno z opijanjenjem in škodljivimi posledicami, ki jih povzroča prekomerna poraba alkohola.

Vino pa je več kot le-to, je pijača, ki nas hkrati opominja na naravne procese rasti, vrenja in staranja, je del naše vsakodnevne prehrane, predstavlja trdo delo vinogradnikovih rok ter je tako globoko vtkana v kulturo in običaje našega okolja, da je ne gre zastirati oziroma celo odpisati. Prav nasprotno, vinu smo dolžni priskrbeti pravo mesto, promocijo in poskrbeti za njegovo zmerno uživanje.

To je bila glavna motivacija ob pripravi vinskega večera, na katerem je predavanje o vinski kulturi pripravil **Davorin Škarabot**, pri degustaciji pa so na pomoč priskočili lokalni vinogradniki. Prisotni so bili tudi policisti s Policijske postaje Šempeter pri Gorici, ki so poskrbeli za opominjanje na škodljive posledice vožnje pod vplivom alkohola. Tokrat smo se osredotočili na lokalna bela vina, tako da nas na naši poti vinskega opismenjevanja čaka še veliko postaj.

□ Erik Lasič

27. 8. 2010 – ODBOJKARSKI TURNIR

V petek, 27. avgusta je v okviru festivala Poletje v Bukowci potekal odbojgarski turnir. Odvijal se je na odbojgarskem igrišču v Bukovici od 11. ure zjutraj pa vse do večernih ur. Za zmago na turnirju se je pomerilo 8 ekip-dvojic, sistem tekmovalca pa je potekal na izločanje. Vsi tekmovalci so prejeli malico in najboljši tudi nagrade za prva tri mesta. Lepo vreme je še dodatno motiviralo igralce, proti koncu dneva pa se je veter okreplil in oteževal igro. Na koncu sta si zmago priborila **Martin Kovačič** in **Matjaž Gorkič**, druga sta bila **Mitja Gregorič** in **Miha Slamič**, tretja pa **Gregor Testen** in **Pri-mož Zorn**. Kljub slabšemu vremenu na koncu zadovoljstva igralcev in gledalcev ni manjkalo.

□ Kim Ferjančič

28. 8. 2010 – STAND UP Z GLASBO

Po zahtevnih pogajanjih z vremenarji smo vendarle dosegli kompromis, ki je določal, da lahko dež v soboto pada le do 20. ure. Žal so nam vremenarji vseeno v drobni tisk podtaknili burjo, vendar to ni ogrozilo dogodka, v katerem sta se stikala glasba in smeh.

Prvi stand up večer v naših krajih nam je prinesel **Vida Valiča**, ki je preko televizijskih zaslonov letos pokukal v vsako slovensko hišo, v Bukovici pa je pokazal, da je nedvomno najboljši stand-up komik med televizijskimi voditelji. **Miki Bubulj** in **Ranko Babić** pa sta z (ne)korektnimi dovtipi poskrbela za salve smeha na bukovški ploščadi. Z glasbo se je večer začel in tudi končal, Big Band Nova z dirigentom **Anžetom Vrabcem** je bil zagotovo prava izbira...

□ Erik Lasič

29. 8. 2010 – MALONOGOMETNI TURNIR

Turnir v malom nogometu je potekal v nedeljo, 29. avgusta na nogometnem igrišču v Bukovici. Predviden začetek turnirja je bil ob 14. uri, trajal je vse do 21. ure. Igra je potekala po pravilih za mali nogomet, vreme je bilo lepo. Vse ekipe so prejele še malico

in zaslužno nagrado. Na turnir se je prijavilo 8 ekip, večina iz bližnje okolice in sicer iz Prvačine, Nove Gorice, Šempetra, Gradišča ter Ajdovščine, manjkali niso niti domači predstavniki, ki so na koncu tudi slavili zmago. Renčani z imenom BUBA TEAM

so tako zasedli prvo mesto, drugi so bili iz Nove Gorice TOKIO TEAM, po streljanju penalov so bili tretji Ajdovci BUFU in četrta šempetrska ekipa PEVONČA. Turnir se je končal brez poškodb in z zadovoljstvom na obrazih.

□ Kim Ferjančič

2. 9. 2010 - KROJAČ ZA DAME

Pod zvezdnatim nebom Bukovice smo se v četrtek nasmejali Krojaču za dame. Gre za komedijo v treh dejanjih, ki jo je v režiji **Sergeja Verča** odlično izvedla gledališka skupina KD Brce. Celotna igra se vrtila okoli doktorja Moulineauxa, ki želi prikriti izvenzakonsko zvezo, vendar se pri tem zaplete v še več spletk, iz katerih se skuša rešiti z neskončnimi lažmi. Gledalci smo se tako zabavali ob komediji, ki je bila napisana že daljnega leta 1887, vendar je njena tematika še vedno aktualna.

□ Katjuša Leban

3. 9. 2010 - POP DESIGN IN NINA PUŠLAR

V petek, 3. septembra so se v okviru festivala Poletje v Bukowci obiskovalci razvajali s poslušanjem žametnega glasa **Nine Pušlar** in se prebudili ob znanih zvokih Pop Designa. Zmagovalko Bitke talentov v oddaji Spet doma in slovenske glasbene veterane, ki so na sceni že dvajset let, je spremljalo precejšnje število navzočih, ki so poplesavali tudi ob glasbeni spremljavi DJ Rikija.

Obiskovalci so bili priča številnim presenečenjem, saj so brhka dekleta, sicer članice društva, zaplesala na odru skupaj z organizatorji, program pa je poživil imitator legende rock'n'rolla, Elvis Presley. Tako se je dogajanje Poletja v Bukowci s pozitivno naelektrenim in iskrivim večerom za letos poslovilo.

□ Katjuša Leban

Poletje v Bukowci
31. Avgust - 3. September
Društvo Mladi Renče-Vogrsko

ZAHVALA SPONZORJEM

Organizator festivala, Društvo Mladi Renče-Vogrsko, se za izkazano podporo iskreno zahvaljuje zlatim sponzorjem: Tekstilna tovarna Okroglica d.d., Živex d.o.o, Primorske novice, Goriška, Občina Renče-Vogrsko, TV Primorka in Steklo Nemeč ter seveda tudi srebrnim in bronastim sponzorjem. Nena zadnje gre zahvala tudi zagnanim članom društva, podpornikom in obiskovalcem.

□ Izvršni odbor Društva Mladi Renče-Vogrsko

mladi
RENČE-VOGRSKO

RENŠKI KOTALKARJI PONOVRNO V EVROPSKEM VRHU

V začetku letošnjega junija, od 7. do 12., se je v italijanskem Misano, odvijal tradicionalni 13. memorial Giuseppe Filippini.

To je veliko tekmovanje, ki se ga vsako leto udeleži veliko tekmovalcev s celega sveta. Predstavnice renškega kluba, ki so se udeležile, letošnjega tekmovanja so bile **Lana Pregelj, Jessica Marka, Ivana Štrukelj, Vanessa Šuligoj** in **Urška Furlani**. Vse so bile, v izjemno močni konkurenci, uvrščene tik za najboljšimi, Ivana pa je osvojila odlično drugo mesto.

Konec junija, 25. in 26. pa so se renški kotalkarji udeležili prav tako tradicionalnega tekmovanja Pokal Amfora v hrvaški Puli, ki se ga vsako leto udeležijo tekmovalci iz Slovenije, Italije, Velike Britanije, Belgije in seveda Hrvaške.

V skupni razvrstitvi je renški klub ponovno zasedel nesporno prvo mesto. Posamezniki, ki so osvojili kolajne pa so: zlato; **Skomina Žanet, Ivana Štrukelj, Urška Furlani, Jessica Marka, Ana Turel**, srebrno pa **Matija Makovec, Valentina Gorkič, Vanessa Šuligoj** in **Lana Pregelj**.

Kar nekaj kotalkarjev pa je bilo uvrščenih na četrto in peto mesto.

Naslednji teden, 3. julija je bilo v Domžalah tekmovanje, s katerega so se vsi naši predstavniki vrnili s kolajnami. **Nikita Vodopivec** z zlato, **Valentina Gorkič, Matej Makovec** in **Lea Arčon** pa s srebrno.

Pred zaslužnimi počitnicami pa je mlade športnike čakalo še, za večino najpomembnejše tekmovanje – državno prvenstvo. Letos je bilo v Ljubljani od 9. do 11. julija.

Tekmovali so v obveznih likih, kratkem in dolgem programu, ki je skupaj štel kot prosti program in kombinaciji.

Odličja so osvajali kot za stavo. **Žanet Skomina, Ivana Štrukelj, Vanessa Šuligoj, Jessica Marko** po eno zlato, **Matija Makovec, Urška Furlani, Lana Pregelj** in **Aneja Klaut** srebrno, **Matej Ožbot** in **Valentina Gorkič** pa bronasto.

V višjih kategorijah kjer se dosežki seštevajo

po vsaki kategoriji tekmovanja posebej, so kolajne osvojili: **Jan Kerševan** tri zlate, **Tanita Kaja Černe** eno zlato, **Ana Turel** dve zlati in bronasto, **Aneja Klaut** srebrno, **Danaja Černe** tri srebrne, **Sara Pregelj** dve zlati in eno bronasto ter **Lucija Mlinarič** dve zlati in eno srebrno. Seveda je zlato kolajno osvojil tudi par **Ana Turel** in **Jan Kerševan**, v kategoriji športni pari.

Tudi ostali tekmovalci so odlično izpeljali svoje programe in bili visoko uvrščeni.

Konec avgusta, od 19. do 21., je renški klub organiziral tekmovanje Šport in turizem – WISP.

Obiskali so nas italijanski reprezentanti iz vseh italijanskih regij.

V petek so kotalkarji odpeljali obvezne like, v soboto pa proste programe. Tekmovanje je začinilo prijetno druženje in nedeljski izlet v Ljubljano, ki so jo gosti želeli obiskati.

Nekaterim tekmovalcem je tekmovanje predstavljalo »training tekmo« pred bližajočim se evropskim prvenstvom za kadete in mlajše mladince, ki je bilo v Italiji v Novari (blizu Milana) od 30. avgusta do 4. septembra.

Naše barve je zastopalo šest slovenskih reprezentantov, tri iz renškega kluba. **Tanita Kaja Černe** je tekmovala v obveznih likih in zasedla deveto mesto, **Ana Turel** je bila sedma v obveznih likih, peta v prostem programu in četrta v kombinaciji. Skupaj v paru z **Janom Kerševanom** pa sta v kategoriji športni pari osvojila odlično tretje mesto in s tem bronasto kolajno, kar pomeni izreden uspeh za slovensko kotalkanje. Ob njihovi vrnitvi so jim v klubu pripravili prigriscen sprejem, kjer so jim med drugimi čestitali tudi župan **Aleš Bucik**, podžupan **Radovan Rusjan** in predsednica sveta KS **Alenka Gregorič**.

Starejše mladinke in članice se zavzeto pripravljajo na evropsko in svetovno prvenstvo, ki jih še čakata to jesen.

PARTIZANČKOVE POČITNICE

V športnem društvu smo drugič pripravili program enotedenskega varstva otrok s športnimi aktivnostmi. Program smo tudi tokrat poimenovali Partizančkov počitnice in se ga je udeležilo 20 otrok v starosti od 7 do 12 let.

Program je obsegal varstvo otrok v času službe. V tem času so otroci iskali skriti za-

klad, likovno in glasbeno ustvarjali, se sprehajali v okolici Renč, jahali konje in se izobraževali ter seveda tudi telovadili. Otroci in tudi njihovi starši so bili nad programom izredno navdušeni, predvsem nad zaključnim nastopom, kjer so udeleženci prejeli diplome in priložnostna darila. Program sta vodili **Sara Čotar, profesorica športne vzgoje** in **Neli Sulič, vaditeljica gimnastike**.

□ Boris Pregelj

DRŽAVNO PRVENSTVO V ORODNI GIMNASTIKI

Tudi letos nam je GZS zaupala organizacijo državnega prvenstva v orodni gimnastiki za C-program.

Tekmovanje je potekalo tekoče in predvsem varno. Letošnjega tekmovanja se je udeležilo 280 tekmovalcev iz devetih društev in klubov. Rezultati, ki so jih dosegli naši tekmovalci, pa so naslednji. V kategoriji cicibanov so naši ekipno zma-

gali, **Žan Zorn** pa je postal državni prvak, **Danej Tavčar** je bil peti. Prav tako so Mlajši dečki ekipno zmagali, državni prvak je postal **David Peras**, **Tomi Zavadlal** je bil tretji, **Miha Pregelj** četrti in **Matic Pregelj** šesti. Izkazale so se tudi ekipe starejših deklet in mladink saj so osvojile tretje mesto med ekipami.

□ Boris Pregelj

ODPRTO PRVENSTVO BEŽIGRADA V SKOKIH NA VELIKI PROŽNI PONJAVI

Letos smo se prvič udeležili odprtega prvenstva Bežigrada v skokih na veliki prožni ponjavi.

Tekmovanje je bilo zanimivo, saj je to relativno nova olimpijska disciplina, ki se v Slo-

veniji in svetu šele uveljavlja. Čeprav smo na tekmovanje odšli z mešanimi občutki, smo bili na koncu presenečeni nad rezultati naših tekmovalcev. **Jan Ferjančič** je namreč v tej disciplini med mlajšimi dečki zmagal, **Tim Mozetič** je osvojil drugo me-

sto, **David Peras** četrto in **Miha Pregelj** peto mesto. Isti dan je potekala tudi tekma TeamGym. Tudi v tej disciplini smo bili uspešni, saj je naša mešana ekipa starosti do 14 let zasedla drugo mesto.

□ Boris Pregelj

ODPRTO PRVENSTVO KOPRA V ŽENSKI ŠPORTINI GIMNASTIKI

Dekleta, ki tekmujejo v stopenjskem tekmovalnem sistemu ŽŠG, so se tudi letos udeležila tekmovanja v Kopru.

V prvem nivoju je **Sara Nemec** osvojila četrto mesto. Stopničke je zgrešila le za pet desetink točke. V ostalih nivojih tokrat ni bilo vidnih uvrstitev, saj so dekleta v januarju šele prestopila v višji nivo.

□ Boris Pregelj

REKREATIVNA FIZIOTERAPIJA

Vabimo vas, da se pridružite Športnemu društvu Partizan Renče v program Rekreativna fizioterapija.

Vadba je namenjena vsem generacijam, saj se s pomočjo specifičnih terapevtskih vaj zmanjšujejo možnosti poškodb, preprečujejo in odpravljajo se bolečine v hrbtenici, ... Vadba je primerna za vse, ki se srečujejo z osteoporozo oziroma imajo težave s hrbtenico. Poleg ostalih prednosti, kot so izboljšanje srčno-žilnega in dihalnega sistema, zagotavlja tudi izboljšanje splošne telesne sposobnosti (moč, gibljivost, kondicijo, ravnotežje, koordinacijo gibov, itd.). Telovadba se izvaja prosto ali s pomočjo uteži, elastike, ... Vadba za zdravo hrbtenico bo potekala v telovadnici OŠ Renče ob četrtnih od 20. do 21. ure, pod strokovnim vodstvom dipl. fizioterapevke **Marjana Gorjan**. Če ste pripravljeni, skočite v udobna oblačila in se nam pridružite. Dobimo se 30. septembra ob 20. uri, ko bo vpis in uvodni sestanek. Telo vam bo hvaležno za dejavnosti te vrste in poslovili se boste polni pozitivne energije.

▣ Marjana Gorjan, dipl. fizioterapevka

REKREACIJA ZA ODRASLE

Postani aktivna, aktiven! Pridruži se programu rekreacije za odrasle Športnega društva Partizan Renče.

Se sprašuješ zakaj? Cilj naše skupine je povečati splošno telesno pripravljenost, pridobiti na vzdržljivosti, moči, gibljivosti, ravnotežju in koordinaciji.

Z redno telesno aktivnostjo znižamo krvni tlak, slab holesterol, krvni sladkor, uredimo prebavo. Telesna aktivnost pa ima tudi pozitiven učinek na mentalno zdravje in dobro počutje.

Izvajali bomo vaje za lepe noge, čvrsto zadnjico, napet trebuh, raven hrbet, boljšo držo. Ne bomo pozabili tudi na vaje za mišice rok in ramenskega obroča. Vadba je namenjena tako ženskam kot moškim, saj je pestra, zanimiva in družabna.

Vadba bo potekala dvakrat tedensko ob torkih in četrtnih od 19. do 20. ure v telovadnici OŠ Renče pod vodstvom vaditeljice športne rekreacije odraslih **Nives Bizjak**. Dobimo se 5. oktobra ob 18.45, ko bo potekal vpis in uvodni sestanek.

▣ Vaditeljica športne rekreacije odraslih
Nives Bizjak

DRAGI KRAJANI !

Za Mohorjevo julija 2008 smo imeli poleg drugih prireditev v Renčah tudi razstavo o življenju, delu in usodah žensk v preteklosti.

Pripravili smo jo skupaj s pobratenim Staranzanom. Razstavljen je bilo bogato slikovno in tekstovno gradivo, pa tudi obilica starih predmetov, ki so bili povezani z domom, hišnimi opravili in s podobno vsebino. Med temi predmeti je bila tudi vaza, narejena iz medeninastega tulca bombe iz 1. svetovne vojne, last **Vide Adamič iz Renč, Martinuči 1 A**. Vazo je izdelal njen ded Franc Rogelja (kratica FR vgravirana na vazi) in je bila dragocen družinski spomin.

Na veliko žalost lastnice ob koncu razstave vaze ni bilo več. Po dvoletnih brezuspešnih povpraševanjih se je odločila, da objavi ta

oglas v občinskem glasilu z upanjem, da se oglasi najditelj, ki je verjetno pomotoma odnesel omenjeno vazo, kajti po prevzemu vseh predmetov sta ostali dve manj obdelani vazi iz medeninastih tulcev.

Tudi organizatorji razstave prosimo krajanje, da pomagajo pri ureditvi zadeve, ki nas je neprijetno prizadela, prvič odkar se ukvarjamo z organizacijo takih prireditev.

HUDA URA ZA DRUŽINO ZAVADLAL Z VOGRSKEGA

31. avgust 2010 je bil dan hude preizkušnje za družino Zavادلal z Vogrskega 30.

Tistega dne okrog poldan je gospodarsko poslopje domačije iz še ne pojasnenih vzrokov zajel požar. Nobenega od domačih takrat ni bilo doma, saj so delali na polju in v vinogradu. Požar je v celoti uničil poslopje, kjer so imeli senik in hrambo ostale krme za živino in prašiče. V poslopiju so imeli spravljene tudi kmetijske stroje in priključke. Razen dveh traktorjev, eden je bil na dvorišču, z drugim je gospodar delal na polju, je bilo vse ostalo uničeno: sejalka, trosilka, kosilke in ostali priključki ter tudi en avto. K sreči se je gospodar še pravočasno vrnil, da je iz poslopja rešil štiri bikce. Uničeno je bilo vse seno, krompir in ostala krma za živali. Bikci se sedaj nahajajo pri so-

sedih, prašiči pa so ostali, saj hleva, kjer se nahajajo, požar ni zajel.

Družina, še vedno pretresena, z zaskrbljenostjo zre v prihodnost. Rejo živine bodo opustili, gospodarsko poslopje pa bodo le delno obnovili. Ob tej priliki izrekajo zahvalo vsem, ki so jim v teh težkih trenutkih priskočili na pomoč. Najprej so tu gasilci iz Šempetra in Nove Gorice, ki so požrtvovalno in strokovno posredovali, da se ogenj ni razširil na stanovanjski del domačije in druge objekte okoli zgradbe in najbližji sosed, ki je z gradbenim strojem gasilcem omogočil, da so lahko učinkovito posredovali. Hvaležni so tudi vsem ostalim sosedom, krajanom in prijateljem, ki so z delom ali kako drugače pomagali pri odstranjevanju posledic te nesreče. Zahvala tudi organizacijam Rdečega križa in Karitasu, ki so tudi priskočili na pomoč. Ne nazadnje pa izre-

kajo zahvalo tudi županu Buciku, ki se je osebno angažiral in prispeval, da je pomoč prišla takrat, ko so jo najbolj potrebovali. Družini Zavادلal želimo, da zbere dovolj moči in poguma pri ohranjanju domačije in čimprejšnjo obnovo uničenega poslopja.

□ Boris Arčon
Foto: Aleš Bucik in Bogo Rusjan

POPLAVE IN PRIPRAVLJENOST

Renče, oziroma naselja v spodnjem toku Vipave, so vedno izpostavljena prizadetosti posledicam vodnih ujm na nepremičninah, k sreči pa zaenkrat ne življenju v najhujši obliki. Zadnja poplava 18. in 19. 09. 2010, pa je bila najhujša za časa pomnjenja še živečih prebivalcev. Reševalo se je, kar se je rešiti dalo, v veliko primerih, pa je bil ves napor zaman, kajti nivo narasle vode je izničil ves trud neposredno prizadetih in tudi reševalcev.

Slednji so se v okviru prostovoljne pomoči, nadčloveško aktivirali v okviru Civilne zaščite občine in Prostovoljnega gasilskega

društva iz Šempetra. Ves čas trajanja poplave, so ti prostovoljci vse napore vložili v zaščito premoženja in življenja občanov. Napolnili so okoli 1.200 vreč s peskom in jih namestili na najnujnejše ogrožene lokacije. Prostovoljci in seveda občani, ki so varovali svoje premoženje ali pri tem pomagali pomoči potrebnim, so kratko malo, naredili vsemogoče oziroma nemogoče v takšnih pogojih. Sila narave je enostavno bila tako močna, da je izničila ves trud ljudi dobre volje in zadnje upe prizadetih.

CZ katere štab je vodil delo, je usklajeno sodelovala z vsemi prizadetimi gospodinjstvi in v okviru možnosti, z izjemo enega primera, ki se okoliščinam ni uspel prilagoditi.

Pri svojem ukrepanju je CZ ugotovila tudi nekaj odklonov, ki si jih ljudje moramo priznati in jih v bodoče upoštevati:

marsikateri neposredno ogroženi, se kljub napovedim ujme in preteče nevarnosti, ni primerno zavaroval, niti si ni zagotovil osnovnih sredstev za lastno zaščito. Tega nekateri posamezniki niso storili niti potem, ko so bili dan pred ujmo, tudi fizično opozorjeni s strani občine; stalno ogrožene družine od poplav, si v večini še vedno niso zagotovile vsaj cenenih vodnih črpalk, za najnujnejše prečrpavanje poplavne vode, kaj šele drugih fizičnih varoval za preprečitev udara vode, kar bi bilo nujno potrebno in nekateri posamezniki, ki so bili neposredno ogroženi so bili naj-

prej, seveda razumljivo glede na situacijo, v nekaterih primerih nejevoljni, ker niso bili oskrbljeni tisti trenutek, ko je ogroženost bila neposredna. Take so prostovoljci kljub prezaposlenosti razumeli in jih oskrbeli čimprej ter z vsemi sredstvi in delom, kar se je dalo zagotoviti. Kar je najhujše pa je to, da ni razumeti redkih posameznikov (lahko bi rekli ene družine), ki sami pred ujmo niso storili ničesar za samovarovanje lastnega premoženja, so pa negodovali in bentili čez občino, CZ, gasilce in vse kar jim je prišlo zraven. Kljub nerganju pa so prostovoljci izvajali svoje delo, ti posamezniki pa so jih poleg negodovanja celo žalili, vznemirjali in preklinjali, navsezadnje pa, kljub dejstvu, da so bili prostovoljci premo-

čeni do kože, iz čevljev so občasno praznili vodo in kadarkoli bi lahko rekli, da ne bodo pomagali ter da gredo domov, te ovajali še na republiške in regijske institucije, kot lenobe in nesposobneže, ki niso v stanju zagotavljati varnosti prizadetim.

Za ta prispevek v občinsko glasilo sem se odločil zato, da se najprej zahvalim vsem občanom in društvom, ki so pomagali med in po poplavi in tudi zato, da se tisti posamezniki, ki so se tako brezobzirno obnašali do ljudi dobre volje, v tekstu poiščejo in da razmislijo o svojem ravnanju.

Verjemite mi, zamera gor ali dol, ampak to je zadnje, kar bi lahko sodilo v takšne po-

goje dogajanja, kot smo jih bili deležni vsi tisti, ki smo pomagali prizadetim, bodisi fizično, moralno ali vsaj s sočustvovanjem. In tisti, ki so to videli in opazili, vedo vse.

□ Poveljnik CZ Milivoj PERKON
Foto: Iztok Arčon, Bogo Rusjan, Matjaž Bizjak

ZAKAJ BI JST NE BIL ŽUPAN?

*Je čudno res današnji dan,
ko hoče biti vsak župan.
Naj bode oče, striček, brat,
županski vsak je kandidat.*

*Med ta šaljivi raj in ples
sprejmite tudi mene vmes,
zakaj res vzrok mi je neznan,
zakaj bi jst ne bil župan?*

*Poglejte božji me ljudje
od nog in pa do vrh glave
od fare fant- al ne, mož pardon,
na glavi nosim trd kanon.*

*Telovnik svilnat, frak krasan,
Zakaj bi jst ne bil župan?*

*Ljudje če bodem jst župan,
nihče ne bode več bolan.
Kokošnjih polno bode jajc,
pod vsakim grmom hode zajc.
Bom ljubil vince, samski stan,
Zakaj bi jst ne bil župan?*

*Čevljar, če bodeš dal mi glas,
boš delal čevlje za vso vas,
le bodi veseli obrtnik,
župan imel bom dosti flik.*

*Nikomur nič ne bom dolžan,
zakaj bi jst ne bil župan?
Če moram razodet se vam,
učenih več jezikov znam:
Kon tajčogerni virus bos,
to vel in kugnu untus gros.
Italjansko znam na lakukun,
Zakaj bi jst ne bil župan?*

*Če boste vrgli me pa v koš,
cenili me kot počen groš,
tedaj bom vzdihnil ves solzan,
zakaj bi jst ne bil župan?!*

☐ Po pripovedovanju Jelke Bolčina (Otlica), ki ji je pesem pripovedoval še njen stari tata, zapisala Nataša Podgornik

Objava reklamnih oglasov
V Občinskem listu lahko objavljate
reklamne oglase

Cenik reklamnih sporočil:

2 strani	297 x 210 + 5mm dodatka za porezavo	400 EUR
1 stran	297 x 210 + 5mm dodatka za porezavo	250 EUR
1/2 strani	186 x 132 mm	150 EUR
1/4 strani	91 x 132 mm	100 EUR
1/8 strani	91 x 64 mm	60 EUR

(cene so brez DDV)

Pri večkratnih zaporednih objavah velja popust:

3 zaporedne objave	5%	popusta
4 do 7 zaporednih objav	8%	popusta
8 do 11 zaporednih objav	10%	popusta
12 zaporednih objav	12%	popusta

Oglasi morajo biti pripravljene v formatu EPS, Ai ali visoko resolucijskem PDF-ju, v CMYK barvnem prostoru, slikovni del 304 dpi ter tekst v krivuljah.

NAVODILO ZA POŠILJANJE PRISPEVKOV

Članke za objavo v Občinskem glasilu je potrebno dostaviti na naslov:

obcinsko.glasilo@rence-vogrsko.si s pripisom "ZA OBČINSKO GLASILO".

- Tekst naj bo pisan v formatu »Microsoft Office Word«
- Fotografije naj bodo v formatu: JPG, PSD ali TIF in v čim boljši resoluciji, ločene od teksta
- Tekst in fotografije naj bodo podpisane
- Tekst in fotografije naj bodo v e-mailu pripete kot »Priponke«

Rešitev nagradne križanke: »Pridobitve v naših krajih«, junij 2010:

VODORAVNO: pahor, omara, kaval, atal, lenna, reis, verdenik, ckkpj, obod, overlord, eldo-rado, lamaiti, karta, skram, čr, gs, sarma, zola, kb, jamato, leontina, r, asa, atomska energija, en, raas, ezav, ris, tunina, ikt, ebo, ti, a, rus, pav, an, radon, va, rv, mohorini, ajo, i, v, noč, geg, krainer, pavr, renče, modras, obi, rtič, pk, bukovica, zoo, isar, akrit. **GESLI:** VOLČJA DRAGA, DOMBRAVA IN VOGRSKO, MOHORINI, RENČE, BUKOVICA.

S U D O K U

P	H	T	R	G	E	I
E			S	R		L
	T	I	G			
H				T	G	
	S	G			H	L
	E	T				R
		H	R	P		
G	R	L			T	
S	L	H	P	T	R	G

Ključna beseda: **CHEWINGUM**

Roland Tischer

matjash

Nagradni kupon

Nagradni kupon za križanko
»Matjash« Renče

geslo:

.....

.....

ime in priimek:

naslov:

telefon:

odreži in pošlji

Nagrajenci za pravilno rešitev križanke »Pridobitve v naših krajih«

Izmed 19. prispelih odgovorov so bili izžrebani:

- 1. Jožica Špacapan**, Renški podkraj 51, 5292 Renče
- 2. Marija Terčon**, Bukovica 7, 5293 Volčja Draga
- 3. Irena Jejčič**, Bukovica 67, 5293 Volčja Draga

Nagrade lahko dvignete v pisarni **Avtošola MARUS, Trg 21, 5292 Renče**

Občinski list URADNO GLASILO OBČINE RENČE-VOGRSKO

Število izvodov je 1350 in ga prejmejo vsa gospodinjstva v občini brezplačno
Naslov: **Občina Renče-Vogrsko, Bukovica 43, 5293 Volčja Draga, Telefon: (05) 338 45 00**

Uredništvo:
Vladimira Gal – glavna in odgovorna urednica, Boris Arčon, Alenka Gregorič, Alenka Klančič, Nataša Podgornik, Bogo Rusjan in Katjuša Žigon
Oblikovanje in grafična postavitvev: Matjash Matjaž Bizjak
Tisk: Tiskarna Premiere d.o.o.
29. september 2010

POPLAVA V NAŠI OBČINI

Dolžan sem vam povedati še nekaj o sami poplavi.

Pri sebi sem imel stalno fotoaparata in slikal vsako spremembo na vodostaju reke Vipave. Vzrok same poplave je bil v zaledju, saj je na območju Lokavca in Ajdovščine padlo ekstremno veliko padavin. Ta zaledna voda je v poplavnem valu prišla do nas, v Renče. Nivo vode se je višal do nedelje do šestih zjutraj. Eno uro je miroval, nato se je ob sedmih začel vodostaj nižati, vendar zelo počasi.

Višina vode je bila za 1m višja od lanske poplave v jeseni in 0.80 m višja od poplave izpred petih let.

Vipava je narasla do starega mostu in le malo je manjkalo, da bi se prelila preko njega. Ko je voda dosegla višino starega mostu, je most deloval kot zapornica, zato se je voda s svojim tokom s še večjo silo razlila preko polja.

Na levi in desni strani nove obvoznice je bil nivo vode enak. Proti Goriškim opekarnam je voda najprej poplavila dvorišče med vrtarnico in menzo in se nato začela stekati

Del občine Renče - Vogrsko, točneje Renče in spodnji del Bukovice je prizadela septembrska poplava.

Uničeno je bilo premoženje v poplavljenih objektih, v nevarnosti so bili tudi nekateri prebivalci. Evakuirali smo dve osebi iz Bukovice, ki sta bili začasno nameščeni v Garni hotel. Z njima so se povezali zaposleni iz centra za socialno delo in jima urgentno zagotovili začasno bivanje v domu upokojencev na Gradišču nad Prvačino.

Najhuje je bilo v hišah v neposredni bližini reke Vipave v Bukovici in Renčah med rondojem in starim mostom. Voda jim je popolnoma uničila celotna pritličja stanovanjskih hiš.

Voda je poplavila tudi poslovne objekte; Garni hotel, obrtno cono v spodnji Bukovici, bar pri Weitzerjevih, mlin in malo elektrarno, župnišče ter studio Matjash v Renčah in del prostorov Goriških opekarn.

Škodo je utrpelo še 42 stanovanjskih hiš, veliko je poškodovane, največ pa uničene opreme. V spodnjem delu Bukovice so ostali brez električne energije, ker je poplavilo transformatorsko postajo. Zaradi tega si prizadeti niso mogli pomagati z električnimi črpalkami in je bila škoda še večja.

V naši občini je odlično organizirana civilna zaščita, katere člani so prostovoljno, neu-

trudno in požrtvovalno posredovali in pomagali prizadetim. Nevarnosti so izpostavili sebe, svojo opremo in svoja vozila.

Ustanovili so krizni štab, ki je deloval v prostorih občine Renče Vogrsko v Bukovici. Ves čas so sodelovali s centrom za obveščanje in prostovoljnimi Gasilskim društvom iz Šempetra, ki skrbi za našo občino. Delali so neprekinjeno 60 ur.

Prav vsem, tudi krajanom, ki niso člani no-

benih društev in organizacij ter so nesebično priskočili na pomoč, iskrena hvala. Brez vaše pomoči bi bilo še huje. Dokazali ste, da ljudje v stiski niso ostali sami.

Odločitev župana Aleša Bucika in občinskega sveta je bila, da je varnost prebivalcev na prvem mestu. Za to je potrebno nabaviti določeno opremo za pomoč in reševanje, še prej pa usposobiti ekipe, da učinkovito ukrepajo.

V KS Renče in KS Bukovica Volčja draga sta bili ustanovljeni komisiji, katere člani so predstavniki krajevne skupnosti, društva upokojencev, rdečega križa in karitas. Obiskali so prizadete družine in se z njimi dogovorili kako naprej.

Naslov za pošiljanje prispevkov za občinski list: obcinsko.glasilo@rence-vogrsko.si s pripisom: **Za Občinski list.**

v glinokop. Samo informacijo, v Biljah pri cerkvi je voda prišla do praga cerkve, poplavila market. Enako se je zgodilo v Mirnu, kjer tako visokega vodostaja, ne pomnijo.

Vseeno nam je ujma nekoliko prizanesla. V naših krajih so bile padavine manjše, lokalni vodotoki niso bili visoki in zato niso dodatno obremenjevali reke Vipave.

Menim, da se bomo s takimi naravnimi katastrofami žal vedno pogosteje srečevali, predvsem zaradi prevelikih posegov v naravo.

Podžupan Radovan Rusjan